HAFTALIK KÜLTÜR-FİZİK DERGİSİ 5 EYLÜL PERŞEMBE SAYI: 18 FİYATI: 70.000 TL (KDV DAHİ

ÖKÜZ

ben hayatın sillesini yemiş, mahvolmuş bir adamım

DANGER!

DİKKAT! ÖLÜM TEHLİKESİ

1000 KAPLAN

Fail-i meçhuller diyarında, "EMİNE, bin kaplan gücündedir" derler

(ORTA SAYFADA)

Akşam sayfası

mutlu olmak

mutlu olmak

m u t l u o l m a k

Mutlu olmak ayıp mı? Böyle düşündüğüm çok olmuştur. Şimdi de sık sık öyle düşünüyorum. Hatta bazan mutlu olabilenler kötüler ve aptallardır da diyorum. Ama arada bir şöyle düşündüğüm de oluyor: Hayır, mutlu olmak ayıp değil, akıllılıktır.

Küçük kızım Rüya ile birlikte denize gittiğimiz zaman ben dünyanın en mutlu adamı oluyorum. Dünyanın en mutlu adamı hayatta en çok ne ister? Tabii ki dünyanın en mutlu adamı olmaya devam etmeyi. Bunun için de her seferinde hep aynı şeyleri yapması gerektiğini anlar. Biz de hep aynı şeyleri yapıyoruz.

1. Önce ona diyorum ki: Bugün denize şu saatte gideceğiz. Sonra da Rüya o saati iple çekmeye başlıyor. Ama zaman fikri biraz karışık. Mesela, birden yanıma geliyor ve şöyle diyor:

"Daha vakit olmadı mı?"

"Hayır."

"Beş dakika sonra mı olacak?"

"Hayır iki-buçuk saat sonra olacak."

Beş dakika sonra da gelip iyi niyetle şöyle diyebiliyor : "Baba denize şimdi mi gidiyoruz?"

Ya da daha sonra, birdenbire kandırıcı bir sesle şöyle diyor Rüya:

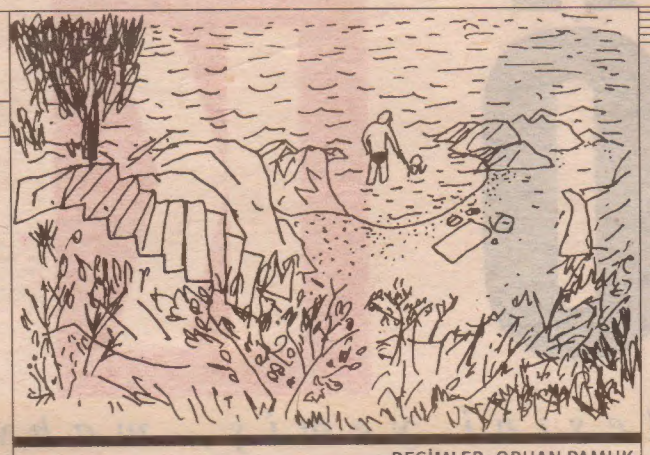

RESİMLER: ORHAN PAMUK

"Hadi gidelim mi?"

2. Sonunda hiç gelmeyecekmiş zannedilen deniz vakti geliyor. Rüya mayosunu giymiş olarak dört tekerlekli Safa marka çocuk arabasına kuruluyor. İçinde havlular, başka mayolar, ıvır zıvır olan hasır çantayı kucağına yerleştiriyorum ve arabayı alışkanlıkla itiyorum.

3. Parke kaplı yokuştan aşağı inerken Rüya ağzını açıp "Aaaaaa" diye bir ses çıkarmaya başlıyor. Çocuk arabası parkelerde titredikçe ağzından çıkan ses "Aa-aa-aaa-a-" şekline dönüşüyor. Taşların, Rüya'nın ağzından çıkardığı bir müzik! İkimiz de dinleyip gülüyoruz.

4. Küçük, kimsesiz plaj yolun aşağısında. Çocuk arabasını yolun kenarında plaja inen merdivenlerde bırakırken Rüya her seferinde şöyle diyor: "Burada hırsız olmaz."

5. Hemen eşyalarımızı taşlara yayıp, soyunup dizboyu denize gidiyoruz. O zaman diyorum ki: "Şimdi sakın sen daha açılma. Ben bir yüzeyim geleyim, sonra oynarız. Tamam mı?"

"Tamam."

6. Aklım arkamda yüzüp açılıyorum. Sonra durup kıyıda, mayosunun kırmızı renginde bir leke olarak gördüğüm Rüya'yı ne kadar sevdiğimi düşünüyorum. Denizde gülmek geliyor içimden. O kıyıda duruyor, biraz kıpırdıyor.

7. Geri dönüyorum. Kıyıda: A. Tepinmece, B. Islatmaca, C. Baba, ağzından su fışkırt. D. Yüzüyor gibi yapmaca, E. Denize taş atmaca, F. Mağarayla konuşmaca, G. Hadi korkma yüz, gibi yerleşmiş oyun ve törenleri oynuyor, tekrarlıyor, yeniden oynuyoruz.

7. "Senin dudakların morardı, üşüyorsun." "Hayır, üşümüyorum." "Üşüyorsun, çıkıyoruz." konuşma ve tartışmalarından sonra çıkıyoruz ve Rüya'yı kurulayıp tam mayosunu değiştirirken...

8. Birden kollarımdan fırlayıp boş plajda çırılçıplak koşmaya ve kahkahalar atmaya başlıyor. Ayağımda ayakkabı olmadığı için çakıl taşlarının üzerinde koşmaya çalışırken topallıyorum ve çıplak Rüya daha da gülüyor buna. "Bak, pabuçlarımı giyersem seni yakalarım." diyorum. Çığlıklar arasında dediğimi yapıyorum.

9. Dönüş yolunda Rüya'nın arabasını iterken, ikimiz de yorgun ve memnunuz. Hayatı ve arkamızda bıraktığımız denizi düşünüyoruz ve hiç konuşmuyoruz.

...Musa Kart

Can Yücel

İSNALI BİR İFADE

Meclisi Mebusan'da

Net olarak ifade ediyor ki kuvvalar

Zart zurt da varız da

Mazotta yokuz diyorlar

Resmi sivrisineklerle siyasi

ittifak halinde

Kuzguncuk '96

can yücel

Akşamsefası

çıktım kapımı vurdum

yarın ki tüm televizyon, gazete, radyo ve dedikodu haberleri onlar üzerine kurulacaktı

radyoyu açtım, gene aynı programlar.. gazeteyi açtım, gene aynı olaylar.. buzdolabını açtım, gene aynı mamalar.. ağzımı açtım, gene aynı laflar.. televizyonu açtım.. yeteeer üleeeeeen.. vurdum kapımı çıktım

cadde üzerindeki muhallebiciler bir bir bar-cafe veya atari salonu oluyordu.. senaryosu kara, kayıp geceler yaşanıyordu.. herkes, herkes için risk, merak, düello, maktül, şehvet, sanık unsuru teşkil ediyordu.. ali topu atamıyor, kaya topu tutamıyor, jale ip atlayamıyordu

karşıdan bir grup bölücü çete mensubu'na benzeyen bir avuç insan geldi.. tam karşımda durup hep bir ağızdan: "hayattaki suretlerimizin, herhangi bir derleme ya da antolojide yer alması, kasete okunması, film yapılması, yabancı dillere çevrilmesi, altı çizilmesi, alıntılanması, uçak yapılması, üstüne kusulması, bizi hiç mi hiç ırgalamıyor.. biz kendimizi yaşayamıyoruz, buyrun siz bizi yaşayın"

karşımda makineli tüfek gibi bu lafları sarfeden bir gurup bölücü çete mensubuna benzeyen bir avuç insana dönerek "iyi de siz kimsiniz" dedim, korkarak.. "biz", dediler, "yurttan sesler erkekler korosu'yuz.. yurttan sesler kadınlar korosu olan eşlerimizi kumarda kaybedince böyle olduk", diye eklediler.. "vah vah, allah beterinden saklasın" dedim ve bir adım ileri iki adım geri, emin adımlarla sıvıştım oradan

karanlık sokaklar boyunca isimleri ebeveynlerince devrim veya eylem konulmuş ama sosyalizmleri çoktan ölmüş, güzel günler göreceğiz çocuklar şiirlerine artık eyvallah etmeyen divane gençler gördüm.. fazladan haplanmış bir gaspçı bunlardan birinin önünü kesmiş ve "ya malını, ya canını" diye soruyordu.. genç de: "sarayım mı, burada mı geberteceksiniz" diyerek habire soyunuyor ve: "kıçımdan başka kaybedecek birşeyim yok" diye ekliyordu

köşeyi sessizce döndüğümde adamın biri, tam duvarın köşesine arkasını yaslamış: "içeride iç düşmanlar var, dışarıda dış düşmanlar var, ne ulan bu, biz bulunmaz hint kumaşı bir halk mıyız" diye bas bas bağırıyordu.. sakin sakin önünden geçerken, kulağıma eğilip: "emniyet güçleri'nin her itibar kaybettikleri olay sonrasında yargısız infaz yapmaları sence faşistliğe sığar mı leen" dedi

hiç cevap vermeden sine sine oradan uzaklaştım.. birden yukarıda balkabağı gibi çıkmış aydedeyi farkettim.. içime tarifsiz bir huzur çöktü.. bir genç kızın çekiştirmesiyle de o huzur yitip gitti: "bodygardları, barmenleri, barmaidleri, garsonları, taksileri, taksi şoförlerini, seyyar satıcıları, sokak çocuklarını, kimsesizleri, ayyaşları annemden babamdan daha iyi tanıyorum ve şimdi ya aşırı doz uyuşturucudan ya da enteresan bir tecavüz sonrası ölerek annem ile babamın sevgisini ölçmek istiyorum" dedi, ne diyeceğimi şaşırdım, kendi kendime "tanrım yoksa bu bir televizyon haber bülteni mi, ne" dedim

kös küs, gerisin geri dönerken, henüz yeni hayata adım atmış mizansenini, oynayacağı rolü, hangi yaşında nerede, nasıl duracağını bilmeyen ve aslında öğrenmek de istemeyen bir sürü hayat beceriksizi gördüm.. yarın ki tüm televizyon, gazete, radyo ve dedikodu haberleri onlar üzerine kurulacaktı

tam kaybettiğim kendime yaklaşmışken: "üleen, benim neyim eksik, ben de bağırmak, çağırmak istiyorum" dedim.. gökte ay balkabağı gibiydi.. ve sonra gerilip gerilip, şimdi mecburen altını çizeceğiniz, şu nihai ve ha ha hi cümleleri sarfettim:

"aşık olmak değil, aşk olmak istiyorum.. seks yapmak değil, seks olmak istiyorum.. ölü olmak değil, ölüm olmak istiyorum.. yaşamak değil, hayat olmak istiyorum.. istemek değil, olmak istiyorum"

radyoyu açtım, gene aynı programlar.. gazeteyi açtım, gene aynı olaylar.. buzdolabını açtım, gene aynı mamalar.. ağzımı açtım, gene aynı laflar.. televizyonu açtım.. ohh miss.. vurdum kapımı girdim

aşık olmak değil, aşk olmak istiyorum.. seks yapmak değil, seks olmak istiyorum.. ölü olmak değil, ölüm olmak istiyorum"

bir ağaç caddenizde gün boyu sözlüye kalkar

halk erik kurusu kokusu canı çeker

biri'ni bekliyorsun öbürü'yle tehirli

sevsen sevsem yeryüzü me-zar-lık-lar yüzölçümü

13+1.13+1.13+1.13+1.13+1.13+1.13+1.13+1.13+1.

o a n r ü t ç

b i r

on üç artı bir

../..

"buradan k'açınız" köşesindeyiz dünya'nın	0
dünya : bekleme salonu, cortlak yuvarlak	0
altımızdan ters ırmaklar geçiyor, tıs tıss	1
-nuh'un gemisi'ne de bre damsız girilmez-	1
karşı'nın herifi'yim buralara anti'yim	2
bahçe insanı'yım kaldırım şairi' yim	0
düstur'um = herkesi memnun edemezsin	1
kızamadığın birini hakikatli sevemezsin	2
el kadar bir light hayatla düşmüşüz de dara	0
insan amca insan teyze çıtlatın ben'a	1
(tashih büyüyü bozuyor) yazı mı tura mı yara	0
fakirler inanır zenginler satın alır, tıs tıss	2
zenginlik değil komşu fakirlik gerçeküstü	2
sevgim huylu sevgi ve metin üstündağ öldü	0

../..

13+1.13+1.13+1.13+1.13+1.13+1.13+1.13+1.13+1.

Akşamsefası

BEYOĞLU'NDA GARİBANIN OTOPSİSİ YAPILMAZ

Oktay Güzeloğlu

Bir Jigolo'nun Anılarından

Kim diye soracağım sırada oraya neden geldiğim aklıma geldi. Robot gibi kalktım, garsonun gösterdiği masaya geldim. Masada, takmış takıştırmış evde ne kadar boya varsa sürmüş, zayıf sanki mezardan izinli çıkmış gibi 70 yaşlarında bir kadın oturuyordu.

Aynı çevrelerde bulunurduk. Geçim yolumuz aynıydı. "Jigololuk" bu boktan yaşama koşullarımızdan ötürü bulaşmıştık.

Sonradan yollarımız ayrıldı, o profesyonel olarak işine devam etti. Ara sıra görüşüyorduk. Dertleşiyorduk. Hiç memnun olduğunu görmedim. Hep yaşamdan şikayetçiydi. Evvelden ortak bir sloganımız vardı. "Bunlar da biter" derdik. Ben erken bitirmiştim.

İşte son görüşmemizde, onu çok bitkin, solgun, gördüm. Seni çok özledim, sen benim en yakın dostumsun. Biraz konuşalım sana ihtiyacım var dedi. Birlikte benim eve gittik. İçkilerimizi gırgırla içerken, birden hüzünlendi. Kalktı; odamdaki resimlere baktı, kitaplarımı karıştırdı, samimi iltifatlar etti. Oturdu ve, yahu biliyormusun onsekiz yaşında cıva gibiydik, şimdi yirmibeş yaşında yüz yaşında gibiyim. Allah kahretsin bu parasızlığı, nerelere düşürdü bizi, şimdi param var ben yokum. Çocukluğumda kendimden büyüklerle oturmayı, onları dinlemeyi ne severdim; hele bir Hulusi Abi vardı, onun aşk hikayelerini daha çok severdim. Alah kahretsin ki hiç kimse oku, doğru adam ol demedi. Yalnızca rahmetli peder, oğlunu bir baltaya sap ol, sürünürsün derdi. Zeten annemi hiç görmemişim. Beni doğururken ölmüş, yani doğarken, bela getirmişim hayata. Neyse Hulusi Abi'ye çok özenirdim. Otuzbeş kırk yaşlarında idi.

Bekardı, hayatında hiç çalışmamış. Diğerleri kendisine "Jigolo" diyorlardı.

Kelimenin anlamını bilmediğim için mahalle jargonudur deyip geçiyordum.

Hulusi Abi, lacivert ceket, beyaz pantolon, açık yakalı, cafcaflı gömlek giyen, bir de fular takardı. Bir gün yanına yaklaştım; Abi yakışıklısın diye yağlar çektim ve kendisine niye "Jigolo" orospu demek ve affedersin oğlum "Jigolo" derler.

Ama benim yaptığım küçük işler, evde kalmış kızlara seni alacağım diyorum, neleri varsa yediriyorlar. Niyetin varsa büyük yapacaksın, zengin çevrelerde takılacaksın. Tabi paran varsa dedi.

Yanından ayrıldım. Onun anlattıklarına kafamı taktım. Daha çok "yapacaksan büyük yap" sözlerine. Aynaya bakıyorum, jön gibiyim. En kıral artis benim gibi yakışıklı değil.

İşte böyle düşünüken, herkesten 3-5 para toplayıp lüks kafeteryalardan birine gittim. İçeride gençten çok güzel giyimli yaşlı kadınlar vardı. Utana sıkıla bir köşeye gittim, oturdum. Acemi olduğumu anlamasınlar diye de rahatlamak için kendimi zorluyorum. Çay söyledim, buraların acemisi olduğumu anlamasınlar diye de, fincanı yavaş yavaş karıştırıyorum, öyle dalmışım ki, bir ara etrafıma baktım. Herkes bana bakıyor. Hemen uyandım. Ben hala fincanı karıştırıyorum. Sonra çayımı yavaş içmeye başladım. Çay biterse param yetmez diye düşünüyorum. O ara garson yanıma geldi. Genel müdür gibi eli dötünde. Behiye Hanım buyursun çocuğa bir çay ikram edeyim diyor.

Kim diye soracağım sırada oraya neden geldiğim aklıma geldi. Robot gibi kalktım, garsonun gösterdiği masaya geldim. Masada, takmış takıştırmış evde ne kadar boya varsa sürmüş, zayıf sanki mezardan izinli çıkmış gibi 70 yaşlarında bir kadın oturuyordu. Buyur evladım otur dedi. Garson sandalyemi nazikçe tutarak beni oturttu. İşte ilk avım, yok yok ben av. Karşımdaki yaşlı avcı Behiyanım!.. Söze, nasılsınız evladım diye başladı, ben sağolun teyze diyecektim. Hemen kendimi toparlayarak, sağolun efendim dedim.

Bir aferin aldım, terbiyeli olduğumu söyledi. Bir meyve suyu ikram etti ve iltifatlar yağdırdı. Boyun posun yerinde, kaşın gözün güzel gibi sözler.

Oralardan buralardan kendimden anlattım. Birazdan kendini evine götürmemi rica etti. Olur dedim. Birlikte çıktık. Bir taksiye bindik. Karnımın açlığını sordu. Cevaplamadım. O, taksiye meşhur bir et lokantasının adını söyledi, oraya gittik. Bana birbuçuk biftek söyledi, kendisine az söyledi. Masada etlerin nasıl yumuşatıldığını, etlerin şaraba yatırılınca bu kadar yumuşak ve güzel olduğu üzerine bir sürü laflar etti.

Kalktık, tekrar bir taksi ile evine gittik. Büyükçe salona geçtik. Nefis deniz manzaralı, geniş bahçeli lüks bir ev. İzin isteyerek yanımdan ayrıldı. Ben salonda yalnız kalınca, kendi oturduğumuz bir göz odayı, mahalleyi, düşündüm. Bir de Hulusi Abi'nin "Yapacaksan büyük yap" sözlerini. Birazdan yaşlı avcı, üzerinde bol güzel bir kıyafetle geldi. Yanıma oturdu, elindeki şarap şişesi ve iki kadehi masaya koydu. Doldurmamı söyledi. Ellerim heyecandan titreyerek kadehleri doldurdum. Şarapları yudumlarken yaşlı avcı, şarabın kerametleri üzerine konuşmaya başladı. Sonra etlerin şarapla yumuşatıldığını, çok lezzetli olduğunu, eskiden Romalılar'ın da, eti şaraplı yaptıklarını, banyolarını da şarapla yaptıklarını 2 saat anlattı, şarap ve et üzerine tek kişilik konferans. Hiç dinlemiyorum, sıkıldım. Fakat belli etmiyorum. Bakalım sonu nasıl bağlanacak diye düşünüyorum.

Bak evladım sözcüleriyle kendime geldim. Ama bu arada heyecanım gitsin diye beş kadeh şarabı da götürmüşüm, kafam iyi olmuştu. O devam etti. Eğer dediklerini yaparsam, çok para vereceğini söylüyordu. Para lafını duyunca canlandım. Aklıma Hulusi Abi'nin lafları geldi: "Yapacaksan Büyük Yap"

İşte en büyüğü ile karşı karşıyayım. Yaşlı avcı, avına usul usul yaklaşmıştı ve en son vuruşunu yapmaya hazırlanıyordu. Tabii yaparım dedim. Nazikçe elimden tutup kaldırdı ve büyükçe bir küvetin bulunduğu banyoya getirdi. Banyo şarap kokuyordu. Küvetin önünde bir müddet sessiz durduk. Yaşlı avcı seni bu küvette kendi ellerimle yıkayacağım. Yumuşacık olacaksın, pamuk gibi, güzel olacaksın dedi ve benim cevabımı beklemeden, kendinden beklenmeyen çabuklukla beni soydu. Kendimi buz gibi şarap dolu küvette buldum. Bir an titredim. Yaşlı avcı, beni kendi elleriyle her organımı yavaş yavaş yıkadı ve kendimi oda kadar büyük bir yatağa götürdü. Sarhoş olmuştum. Yaşlı avcı bir vampir gibi her tarafımı emerek ve hadi evladım hadi evladım diye diye üstüme abandı. Sabah evden ceplerim para dolu, bedenim sızlayarak çıktım.

İşte bu mesleğe ilk böyle başladım, profesyonelleştikçe işleri ben idare ediyordum.

Anlatırken hem gülüyor hem de nefes almada zorlanıyordu.

Sonradan Güneş'i hiç görmedim. Çok zaman sonra tanıyanlar eroinden öldü dediler.

Arkada, altı daire, bir spor arabası kalmış. Kimsesi olmadığı için de kapanın elinde kalmış. O temiz bedenini kirli insanlara satarak yaşadı. Fakat kendisi hiçbir zaman olamadı. Onun için bunaldıkça bana geldi, benim sade yaşamımdan küçük mutluluklar aldı. Taşıyamadı.

Arkadaşımız Ender Özkahraman, geçen pazar günü, İzmit yakınlarında, geçirdiği trafik kazasından ucuz kurtuldu.. Sevgili kardeşimiz Ender'e ve ailesine geçmiş olsun diyor ve bir an önce aramıza katılmasını bekliyoruz...

Akşamsefası

GECEDESTE

(Çıkmamış Bir Kitaptan Numarasız Sayfalar)

Ferhan Şensoy

bugün bir mayıs
sekiz yıl oldu altan erbulak öleli
hep sorunlu oldu bir mayıslar
altan ağbi öleli beri
bu yıl da üç emekçi öldü bayram ederken
nerden baksan bizde bir mayıs
emekçinin bahar çiçek çelenk tabut bayram
polis niye cop kullanıyor
havai fişek de kullanabilir
demek ilerde top da kullanacak
toptan kasıt meşin yuvarlak değil elbette
emekçiler yürüyorken
o camları kıranlar kim
camcının adamalrı mı
birinin adamalrı oldukları kesin
çıkarın saatli maarif takviminden mayısın birini
varsın nisan ayı otuzbir çeksin
olsun bitsin..

çarşamba'da çay mahallesinde
ilkokula başlar emin muhlis
ineklerde veba görülen dokuzyüzyirmiyedi yılı
çarşamba'ya göçmüşlerdir
veteriner babası ali rıza beyler
elinden kaçıp gider
emin muhlis'in uçurtması ırmakaşsası'nda
naci şensoy koşar tutar uçurtmayı ipinden
bataklık gibidir ırmak kıyısı
uçurtmayı kurtarır naci
kendi gömülür çatlak toprağa yarı beline kadar
işte bunu hiç unutmaz emin muhlis
ve altmışaltı yıl sonra
bulur beni izmir'de
amcan benim uçurtmamı kurtarmıştı diye
basmane'de belen kitabevi
artık izmirlidir emin muhlis sarıata
kitap ve kırtasiye satar pavyonlara karşı
defter kitap kullanmaz konsomatrisler
kitapsızdır onların gecekuşu yaşantısı

SOSYOLOK ECEVİT

Biz toplum olarak, ayağı kırılmış bir tahta masanın bizden vefalı çıkmasını sindirebilecek miyiz?

Talihsiz tesadüf, iki haftadır yazının asıl konusunu başlığa çıkaramamanın üzüntüsü içindeyim. Bu haftaki asıl başlığımız şöyleydi: "Biz toplum olarak, eli şeyinde gezen adamları anlamaya çalışacak mıyız?" Fakat sonra düşündüm ki, toplum henüz böyle bir başlıkla karşılaşmaya hazır değil. Üstelik, itiraf edeyim ki, başlık bana da hayli çirkin geldi. Ve üstad Ümit Besen'in sözlerine sığınarak, tahta masanın vefasını dile getirdim. Söyleyeceğinizi söyleyememek, ne acı...

Başlığa çıkaramasam da, konumuzu yazı içinde irdeleyeceğim. Yalnız, hazır adı geçmişken, Ümit Besen Bey'e olan ilgimi de vurgulamak isterim. "Katlanırdım en derin yasa/Kolunda yabancı biri olmasa/Ayağı kırılmış o tahta masa/Senden çok vefalı çıktı sevgilim", başlıktaki şarkı... Ne güzel bir eserdir o. Üstelik, Ümit Bey de gerçekten vefalı bir insandır. Malumunuz, kendisi "Nikah Şahidi" adlı eseriyle meşhur olmuştu. Sanat hayatının ileriki yıllarında, bu nikah konusuna karşı öyle vefalı davrandı ki, hayranlık duymamak elde değil. "Durdur bu nikahı nikah memuru, kıyma bu nikahı nikah memuru!" gibi sözleriyle hafızalarımızda yer etmiş "Nikah Memuru" adlı şarkı, mesela. Görevli memura müdahale ve mukavemet suçundan yargılanan bir gencin öyküsünü ne içten anlatır o eser.Sonra "Nikahsız Aşk", "Düğünün Varmış"... Fakat, "Vururum Seni" şarkısının yeri bambaşka: "Duydum ki artık başkası varmış/Nişan nikah düğün bir aradaymış... Olamazsın başka biriyle evli/ Yastığımda hâlâ saçının teli/Rahat bırakmaz anılar beni/Bir çılgınlık eder vururum seni." Evliliği ucuza getirmek için gelenekleri hiçe sayanlara; nişan, nikah ve düğünü iki saate sıkıştıranlara karşı bir isyan, bir haykırıştır bu eser. Bakınız, bir Ümit Besen kolay yetişmiyor. Biz toplum olarak, bu sanatçıya hakettiği değeri ne zaman vereceğiz, bilemiyorum.

Tabii söz sanata, sanatçıya gelince sohbetin bambaşka bir lezzeti oluyor, laf uzuyor. Fakat hayatın gerçekleri de var ve şimdi hayli lezzetsiz bir konuya geçmek durumundayım... Onlar: Konuşurken, yürürken, sıra beklerken birdenbire yengeç duruşuna geçip elleriyle erkeklik cinsel organlarını tutanlar, bunu sık sık tekrarlayanlar! Halk arasındaki deyimle, afedersiniz, eli şeyinde gezen adamlar... Onları anlayabilecek miyiz?

İnanınız ki, onları anlamak o denli zor değil. Vaktiyle, bizim oturduğumuz semtte, sık sık bu hareketi yapan bir ağabeyimiz vardı, Rıdvan Ağabey. Annem, Rıdvan Ağabey'le konuşmamı yasaklamıştı. Ama ergenlik çağımın başlarındayım, dinler miyim? Bir gün kendisine, o yaşıma göre hayli düzeyli sayılacak bir üslupla sordum: "Rıdvan Ağabey, toplum senin bu hareketini yadırgıyor. Ama sen bildiğin yolda devam ediyorsun. Bu ısrarının nedeni ya da nedenleri nelerdir, kısaca anlatır mısın?" Rıdvan Ağabey, o hareketi yaptığı sol eliyle değil de sağ eliyle başımı okşadı ve tüm içtenliğiyle konuştu. Onun sırrını sizlere aktaracak değilim. Ama şu kadarını söyleyebilirim: Hak vermesem de anladım kendisini... Aradan birkaç yıl geçti. Bir gün haber geldi ki, Rıdvan Ağabey kavgada kötü yaralanmış. Günlerce komada kaldı. Kendine geldiği ilk gün, biz de yanındayken, güleryüzlü bir doktor girdi odaya: "Rıdvan Bey, iyileşeceksiniz. Hiçbir şeyiniz kalmayacak. Yalnızca, sol elinizin parmaklarını oynatamayacaksınız." Gözlerine baktım, Rıdvan Ağabey o gün, o anda ölmüştü. Birkaç ay daha canlı cenaze gibi yaşadı ve göçüp gitti bu dünyadan. Kendisini hayırla yadediyorum.

Zannedilmesin ki, ben bu hareketi takdir, hatta teşvik etmekteyim. Tam aksine! Öyle bir niyetim olsaydı, elime geçen bir araştırmanın sonuçlarına itibar ederdim. Sözkonusu çirkin hareketi yapan ve yapmayan 250'şer kişi üzerinden gerçekleştirildiği iddia edilen bu "sözde" araştırmaya göre, afedersiniz, eli şeyinde gezen adamların ortalama duyarlılık katsayısı 12.7, diğerlerininki ise 9.6 imiş. Duyarlılık katsayısı diye bir şey var mı? Ben böyle bir araştırmaya değer veremem. Bana bu araştırmayı getiren ve karşımda o çirkin hareketi tekrarlayıp duran kişiye de hiç güven duymadım zaten... Sanırım, eli şeyinde gezen adamlar da artık halkla ilişkiler kampanyaları yapıyorlar ve yeni bir imaj peşindeler. Böyle şeylere kulak asmam. Ancak, o hareketi yapan adamları bile anlamaya çalışırım. Merakımdan değil, toplumsal sorumluluk hissimden dolayı.

Neyse, birbirimizi anlamanın en iyi yolu fıkralarımız belki de...

Babası küçük Ercan'a çıkışmış:

– Koca pastayı yerken kardeşini hiç düşünmedin mi?

– Nasıl düşünmem babacığım, pasta bitmeden gelecek diye ödüm koptu!

Sen pastadan bir dilim bile yiyememiştin ki, geldiler; bu fıkrayı sana ithaf ediyorum Rıdvan Ağabey... Sırrın bende duruyor.

mesut kara'nın

ARTİSLER KAHVESİ

KAZIM KARTAL

Yılmaz Güney'le 2.5 lirayı bölüştüğü günleri ve daha birçok renkli anısını konuştuğum Kazım Kartal sinemayı çok seviyor.

Yeşilçam' ın "kötü adamları" nı, sert görünümlü karakter oyuncularını yakından tanıdıkça, onların ne kadar iyi kalpli, sıcak, canayakın ve sakin insanlar olduklarına tanık oluyorum. Haftalardır görüşmek için aradığım, film çalışmaları nedeniyle bir türlü buluşamadığımız Kazım Kartal'da iyi kalpli, kötü adamlardandı. Onunla Behçet Nacar' ın yazıhanesinde karşılaştık. Hemen hergün uğruyordu oraya.Sert görünümünün arkasındaki canayakın, dost yapısı sohbetin hemen ilk dakikalarında ortaya çıkmıştı. Biraz heyecanlı, oldukça sakin ve neşeliydi. Yeşilçam'ı, sinemayı sevdiğini söylemekle birlikte eleştirilerini kızgınlıklarını da söylemekten çekinmiyordu. "HER DÖNEM YEŞİLÇAM'DA GRUPLAŞMALAR OLMUŞTUR. ŞİMDİ DE VAR BÖYLE BİR ŞEY. ARABESK FİLMLER DÖNEMİNDE DE, SEKS FURYASI DÖNEMİNDE DE VARDI BU, ŞİMDİ DE VAR. HERKES KENDİ ÇEVRESİNİ ARKADAŞ GURUBUNU TUTUYOR. ŞİMDİ SİNEMA ZOR DURUMDA, AZ FİLM ÇEKİLİYOR. ÖRNEĞİN ŞİMDİ DE ENTELLEKTÜEL BİR GURUP OLUŞTU. O GRUBUN İÇİNE BEN GİREMEM, BİRÇOK KARAKTER OYUNCUSU GİREMEZ. HOR GÖRÜRLER, ONLARI AKTÖR SAYMAZLAR. YEŞİLÇAMIN YEŞEREBİLMESİ İÇİN ENTELLEKTÜEL GURUBUN VAR OLMASI GEREKİYOR. BEN ONLARA SAYGI DUYUYORUM. YEŞİLÇAMIN ÇAMI KURUMUŞTU, YENİ BİR KUŞAĞIN GELMESİ GEREKİYORDU. İLİŞKİLER ESKİSİ GİBİ OLMAYACAK AMA YILLARDIR DA KÜLTÜRSÜZ, BİLGİSİZ İNSANLAR HÜKÜM SÜRDÜ. YILLARCA ONLARLA UĞRAŞTIK. ŞİMDİ ÇOK BAŞARILI FİLMLER ÇEKİLİYOR."

1936 yılında Niğde'de doğan Kazım Kartal, ilkokulu bitirdikten sonra Konya Ereğli'ye okumak için gider. Okulda başarısız olup atılınca babasıyla da arası bozulur. Manifaturacı olan babası evden kovar onu. Ankara'ya gelir ve çeşitli işlerde çalışır. Simit satar, lokantalarda bulaşıcıklık yapar. Bir süre Amerikalıların yanında Şoförlük, garsonluk, santral memurluğu gibi işlerde çalışır. Fakat hep artist olma isteği vardır içinde.İstanbul'a gelir, Yeşilçam sokaklarında dolaşmaya başlar. Nasıl artist olabileceğini araştırıyordur, Film şirketlerini dolaşır. 25-26 yaşlarındadır o sıralar. Sonunda Fer film ile tanışır . Evrim Fer ve annesi Fahriye Tamkan' ın şirketi Fer Film Hancının Kızı' nı çekecektir. "FİLMİ ÇEKMEK İÇİN KIBRISA GİDECEKLERDİ. PRODÜKTÖR BENİ BEĞENDİ. İLK FİLMİM BÖYLE BAŞLADI. EŞREF KOLÇAK, REHA YURDAKUL, KADİR SAVUN, EVRİM FER VAR. ONLARA HAYRAN HAYRAN BAKARDIM. SİNEMAYI DA HİÇ BİLMİYORUM. YÖNETMEN NURİ ERGÜN DE BANA SÜREKLİ 'GEL ŞÖYLE YAP' DİYE BAĞIRIYORDU. SONRADAN İYİ ARKADAŞ OLDUK. ARADAN BİR İKİ AY GEÇMİŞTİ NURİ ABİYLE GALATASARAY'DA KARŞILAŞTIK. 'GEL BAKALIM, NEREDESİN SEN' DİYE BAĞIRIYORDU. 'BU DELİ ADAM BENİ YİNE BULDU' DİYE DÜŞÜNDÜM BAĞIRDIĞI İÇİN. 'ULAN NE GÜZEL OYNAMIŞSIN SEN' DEDİ. BENİ KEMAL FİLM'E GÖTÜRDÜ. HANCININ KIZI'NDA JÖNÜN YARDIMCISINI, ARKADAŞINI OYNAMIŞTIM. ORDA KAVGACILIK GİBİ ROLLERLE DEVAM ETTİM. KÖTÜ ADAMA ADIM ATIŞIM KEMAL FİLM'LE BAŞLADI. BU İŞİ BAŞARIRSANIZ YEŞİLÇAM SİZİ KABUL EDİYOR. BEN ÇIRAKLIKTAN BAŞLADIM, AKTÖRLÜĞÜ BANA YEŞİLÇAM ÖĞRETTİ."

"KÖTÜ"yü oynayanların karşılaştığı tepkilerden, eleştirilerden Kazım Kartal da nasibini alır. "ŞİRVAN DİYE BİR FİLMDE OYNAMIŞTIM. HÜLYA DARCAN KIZKARDEŞİMİ OYNUYOR. BEN ONU ZENGİN BİR ADAMLA EVLENDİRMEK İSTİYORUM, O BAKKALIN ÇIRAĞINA AŞIK. KAÇIP KAÇIP ONUNLA BULUŞUYOR. BULUŞMADAN DÖNERKEN YAKALIYORUM, BAĞIRIP İKİ TOKAT ATIYORUM. MERDİVENLERDEN YUVARLANIYOR. KUCAĞIMA ALIYORUM, 'ABİ NİYE VURDUN, ALLAH BANA ZATEN VURMUŞTU' DİYOR. BEN AĞLIYORUM. ARADAN NE KADAR ZAMAN GEÇTİ BİLMİYORUM, ÇATALCAYA FİLM ÇEKMEYE GİTTİK. CADDEDE YÜRÜYORUM, KARŞIDAN BİR KADIN GELİYOR. BANA BAKARAK 'ALLAH BELANI VERSİN' DİYE BAĞIRDI. BİRİNE Mİ BENZETTİ ACABA DİYE DÜŞÜNÜYORUM, ARKAMA FALAN BAKTIM. 'SANA SÖYLÜYORUM SANA, ALLAH BELANI VERSİN SENİN. NİYE ÖLDÜRDÜN ŞİRVANI' DİYE BAĞIRMAYA DEVAM EDİYORDU." 1970'li yıllardır. Kazım Kartal, Cihangir'de tek başına yaşıyordur. Bir çok oyuncu gibi o da ekonomik sıkıntılar yaşıyor, bakkala borç yazdırarak alışveriş yapıyordur. O yıllarda sinema da krizdedir ve seks filmleri dönemi başlamıştır. "EROTİK FİLMLER BAŞLADI. BİZ O ZAMAN BÖYLE FİLMLERDE OYNAMAYIZ DİYE DİRETTİK, OYNAMADIK BİR MÜDDET. BİR İKİ SENE GEÇTİ BİZİ ARAYAN SORAN YOK. İSTANBUL'DA YAŞAMAK DA KOLAY DEĞİL. BİR ARKADAŞIMA RASTLADIM, MİNE MUTLU'YLA BİR FİLM ÇEKECEĞİNİ, BENİ DE OYNATMAK İSTEDİĞİNİ SÖYLEDİ. BENDE 'OYNARIM' DEDİM. 'AMA SOYUNACAKSIN, SEVİŞECEKSİN' DEDİ. 'SEN BENİM ARKADAŞIMSIN, NE DEMEK SOYUNACAKSIN' DİYE TEPKİ GÖSTERDİM. PARAYA DA İHTİYACIM VARDI AMA KABUL ETMEDİM. EVE GELDİM. BAKKALA GİDECEĞİM YAZDIRA YAZDIRA BAKKALIN DA SURATI İKİ KARIŞ. NEYSE GİTTİM RAKI VE SİGARA ALDIM. BAŞKA MÜŞTERİLER DE VAR, TAM ÇIKARKEN ONLARA 'SANKİ TEKEL BİZE VERESİYE VERİYOR, BİR DE ARTİST OLACAK' DEDİ. DÜNYA BAŞIMA YIKILMIŞTI. DÖNÜP ŞİŞEYİ GERİ VERMEK YA DA SURATINA ÇARPMAK VAR AMA ŞİŞEYİ BAŞKA BİR BAKKALDAN ALMA OLANAĞIM YOK. DERKEN EVE GELDİM AÇTIM RAKIYI VE İÇTİM. SONRA TELEFON AÇIP ARKADAŞIMA 'KABUL EDİYORUM' DEDİM. BÖYLECE TATLI TATLI FİLMİYLE BAŞLADIM EROTİK FİLMLERDE OYNAMAYA. BU FİLMLERDEN ÇOK BÜYÜK PARALAR KAZANDILAR, BİZLER PARA KAZANAMADIK. BEN O FİLMDEN 7.500 LİRA ALMIŞTIM, FİLM BİTTİ PARA DA BİTTİ. BU ARADA OYNADIĞIM DUYULUNCA SERİ HALDE FİLM TEKLİFLERİ ALDIM VE OYNADIM. ORDA AKILLI DAVRANAMADIM. O FİLMLERİ KENDİME ÇEKSEYDİM BUGÜN ZENGİN DE OLURDUM. HATTA BUGÜN PRODÜKTÖRÜM DİYE DOLAŞAN, ZENGİN DE OLAN, O ZAMANLAR SETTE ÇALIŞAN ARKADAŞLAR GELDİLER BENDEN RİCA ETTİLER, 'ABİ BİR FİLM DE BANA ÇEK' DİYE. ONLARA DA ÇEKTİM. ARADAN ZAMAN GEÇTİ, SEKS FURYASI DA BİTTİ. ONLAR BÜYÜK PRODÜKTÖRLER, PARALI ADAMLAR OLDULAR, SELAM VERMEMEYE BAŞLADILAR. BİZİM STARLAR GELDİLER O ADAMLARA FİLM ÇEKTİLER. KAZIM KARTAL'IN OYNADIĞI FİLMLERDEN PARA KAZANDILAR, SONRA STARLARA DAHA FAZLA PARALAR ÖDEYEREK FİLMLER YAPIP YİNE PARA KAZANDILAR. O FİLMLERDE OYNAMAYANLAR BİZE KÜSTÜLER, KÜÇÜMSEDİLER. STAR OLMAK ÖNEMLİ DEĞİL, ÖNCE İNSAN OLMAK GEREKİR. MESLEKTAŞIN, ARKADAŞIN, AYNI FİLMLERDE OYNUYORSUN, ONLARDAN DAHA FAZLA FİLMİN YÜKÜNÜ ÇEKİYORSUN, BANA YUKARIDAN, LÜTFEN SELAM VERECEK... BEN BU FİLMLERDE OYNADIM, ONLAR BANA KÜSMÜŞ, KÜSMEMİŞ UMRUMDA DEĞİL."

Yılmaz Güney'le 2.5 lirayı bölüştüğü günleri ve daha birçok renkli anısını konuştuğum Kazım Kartal sinemayı çok seviyor. Yeşilçam'daki ilişkilere yönelik sert eleştirileri olmasına ve bunları söylemekten çekinmemesine rağmen Kazım Kartal olmasını Yeşilçam'a borçlu olduğunu düşünüyor. Parayla olamayacak birşeyi, halkın sevgisini kazandığı için seviyor sinemayı. Erotik filmlerde oynamış olmaktan o da hoşnut değil. Daha düzeyli işlerin yapılmasından yana. "BİR EMNİYET AMİRİNDEN MEKTUP GELDİ O YILLARDA. 'SENİ ÇOK SEVİYORDUM. SEN BİR ANADOLU DELİKANLISIYDIN. KÖTÜ ADAMI OYNAMANA RAĞMEN SENİ SEVİYORDUM. BÖYLE FİLMLERİ NİYE YAPTIN' DİYE SİTEM EDİYORDU. YAPTIĞIM FİLMLER KALİTELİ DEĞİLDİ, UCUZ FİLMLERDİ. AMA BEN PORNO FİLMLERDE OYNAMADIM. SONRADAN FİLMLERE MONTAJLA PARÇALAR KOYMUŞLAR. BİR KEZ RASTLADIM, BENİM ALT TARAFIMA ARAP GÖVDESİ KOYMUŞLAR. 'BUNCA YILDIR ARKADAŞIMSIN, AYIPTIR UTANMIYOR MUSUN SEN?' DİYE SURATINA BAĞIRDIM ADAMIN."

Yılların karakter oyuncusu yüzlerce filmde oynamış, izleyicisine kendini sevdirmeyi başarmıştı. Tarihi filmlerin yanısıra Zagor, Killing gibi ilginç filmlerde de, Umutsuzlar, Tatar Ramazan gibi filmlerde de rol almış, son oynadığı filmlerde iyi adamı oynayarak çok yönlü oyunculuğunu ortaya koymuştur.

şeyediyorum şeyediler veyorumları

CanBarslan

HALKIN GARİP HUYLARI

Düşünüyom düşünüyom aklıma hiçbişey gelmiyor cümlesini bizim ülkemizdeki kadar sık hiçbir yerde duyamazsınız... Ancak gene de çok kötümser olmaya gerek yok... En azından, çişimi ediyom çişimi ediyom popom kuru kalıyo aşamasından, düşünüyom düşünüyom aklıma hiçbişey gelmiyor aşamasına kadar gelebilmiş olan... Eee!.. Zrsst!.. Pczt... Serkan aslında onu buldu ve ikna etmeye çalıştı ama kızın ikna olmaya değil teselli edilmeye ihtiyacı vardı... Bu sırada Kemal, olgunlaşma enstitüsüne gizlice girmiş ve yılsonu kermesi için hazırlanan dantelleri yemeye koyulmuştu bilem... Birdenbire... Crzzt!.. Kzz!.. Tamam!.. bu zapping denilen şey iğrenç bir illet... Düşünün, yazı yazan bi herif, yazarken bile kendisine zapping yapmaya başlamışsa nerde kaldı güzel değerler, nerde kaldı hoşlukların kıymet-i harbiyesi... Nerde kaldı, nerde kaldı diyen o güzel diller!.. beyler...

Ben de bu milletin evladıyım... Çevreme baktığımda gayrı safiyle milli hasıla arasından bana bakıp gülen o güzel kızı saymazsak, nalet ve sevgisiz insan yüzleri görüyorum... Evet, sevgi bitti, biletler yandı... Birimiz hapşırdığında kaç kişi ona çok yaşa diyor biliyor musunuz?.. Ben söyleyeyim... Sadece yüzde yedi... Evet, % 7... kalan yüzde 92'in ise geber pezevenk gibilerden bakmasını, aritmetiğe hiç aklı ermeyen diğer yüzde 1 nasıl açıklar bilemem... Nooldu bizim ekamıza?.. Biri tuttu, biri yoldu, biri pişirdi, diğeri yedi de en sonuncusu okuldan geldi hani bana, hani bana mı dedi?.. Nooldu!.. Halkın yüzde 42'si günah işlediklerinde kendilerine otomatik kapının çarpacağını sanıyorsa bu kimin suçu?.. toplumun mu?.. Yoksa hafifçe toplunun mu?..(*) Hadi bilemedin teknoloji hıyarının.. Hatırlıyorum da eskiden ne kadar mutluyduk... Mesela ben, telefon faturalarımı, yine telefon marifetiyle, erişim no'u ve şifremi girerek kendi kredi kartı hesabımdan havale ettirerek ödemeye başlamadan önce çok daha mutluydum... O zaman postaneye giderdim ve giderken de iki çift insan görür ve onlarla... Sonra kremalı bisküileri ikiye ayırarak kremasını yiyip bisküilerine ise kafama göre takılmak... biküi!.. Lan ne acayip bi kelimeymiş bu... bisküi!.. Sokaktaki adama yazdırmaya kalksak kimbilir ne güleriz...Yoo, yanlış anlamayın, ben sokaktaki adamı çok severim... Kadim dostumdur... Kulüp başkanı Ali bey gibi, geçireceğim adam için önce, çok severim, iyi dostumdur demek sonra da ona... Öfff!.. Sıkıldım abi... Oysa caddeye yürürken bir sopayı bahçe demirlerine trrrrrrrtt! diye sürtüp keyiflenmiş ve sonra da minibüste şöförün yanındaki koltuğa oturarak güne şanslı başlamıştım... Ama olmadı.. Bu yazıda da halkın aptal inanışları(*) konusuna değinemedik... Umarım bu olay bana bir uğursuzluk getirmez...

Getirirse de getirir, napiyim abi yaaa... Ohoooo!..

(*) Hafifçe toplu: Balık etinde, şişko adayı... kötü betimleme...

(*) Yanlış anlamayın... Halkı severim, iyi dostumdur. ■

Akşamsefası

DÜŞKOVALAYAN

Atilla Atalay

ZZZZ

İyi o zaman, kız... Tamam ööle olsun anasını satiim, biz "soyut pezevenk" olalım, madem ööle diyosun. Kız, kızmasına da bi işe yarasın. Mesela beni nası öldürmek istediğini anlat...

Hadi bakalım; "amcalara, teyzelere yüreğini göster". Zıpla kağıdın üstüne, onlara bir öykü anlat. Hadi bakalım...

E, hadi ama... Bak işi var amcanların teyzenlerin. Ne demek çocuğum, ne demek "canım istemiyo" demek. O zaman canının istemediğini anlat, postmodern bi öykü olur. "Anlatamıyorum" da diyebilirsin. "Yaratımın o efsunlu sürecini irdeliyorsun" şeysini, anlamını çıkarırlar. Sen anlat işte kendine göre bişey, adam alıcak bi mesaj bulur. Hem zaten şimdi ööle bi trip var, yaptıkları işten kazaen bi mesaj çıkıcak diye ödü patlayan bi geyik sürüsü, gazete ve televizyonlarda ve dahi şov bizinis işinde rağbet görüyo. Diycaam şu ki, mesaj çıkmasa da olur yani. Hatta makbule geçer. Hadi...

Bana bak... Yaa, sen başla bi şekilde sonası gelir, olmadı, şeederiz. Şimdi aklıma geldi, fikir diye söölüyorum: Mereba diye başla, 439 tane "Z" harfi yap... Bööle "zzzz" diye yani. Uyuma efekti gibi... Sonra, yüzyıl uyuyan prensesi anlattım filan şeklinde bi espiriyle bağla. İstersen "abzürd yaptım" dersin. Şey de olur bak. Bu zzzz var ya. Şööle yazarsan 7(zzzz) "yedi uyurlar efsanesinin letrist abzürd yorumu" olur. Esasen bu "zzzzzz" çok verimli bi konu. Başlık: Mekanik Aşk... Pilli Bebek de olabilir. Yine beş altıyüz "z" harfi yapıyoruz. Vibratör olayı yani anlatabildim mi? Kadın zzzz diye vibratörle aşk yaşıyo, ya da yapıyo, her neyse...

Ne demek "niye Z'ye takıldın?", biz hiç olmazsa bi harf bulduk, sen onu da bulamıyosun. Non drama, modern, hermetik anlatım, letrist grafik tepki, "abstre tecnic" felan ayağına seni kurtarmaya çalışıyoruz. Godoş sen de!

Hişt... Arap... Kızdın mı lan ööle "godoş" felan dedim diye. Oğlum, anlat işte bişeyler diye yapıyoruz... Bak şu ne bil bakalım? Fıssssss... 7 (zzzzz) = 0 Yedi uyurlar şofbenden sızan gazla uykuda ölüyolar. Nası bu? Eşittir sıfır yani, yoklar artık. Ya da, fıssssss.., 7(zzzz) = 4(zzzz) +,,,... Şimdi, bu yedi uyurlar, fısss diye şofben gazına maruz kaldıktan sonra dördü kurtulup normal uykularına devam ediyo, üçü komada, O üç virgül, üç koma vakasını anlatıyo. "Koma" frenkçede "virgül" demek. Anladın? Anlamazsın tabi, arap sabununun limonlusu çıktı... Hemen kızma arabım, sözüm sana diil, arayış içindeyim ondan ediyorum bu lafları. Hem bi tad oluyo. Mikro kültür diyaloğu hesabı. Yazıya bir sertlik, bi andırgraund hava geliyo...

Iyi o zaman, kız... Tamam ööle olsun anasını satiim, biz "soyut pezevenk" olalım, madem ööle diyosun. Kız, kızmasına da bi işe yarasın. Mesela beni nası öldürmek istediğini anlat... Hızar testereleri baltalar uçuşsun. Oluk oluk Tarantino. Gider bak, yakışır. Entelijansiya şiddet trendiyle sarsılıyo oğlum. "Niye bu ülkede seri cinayetler işlenmiyor" espirisini yapanlar, seri bir cinayetle öldürülmek istense, adı geçen seri sonsuza ıraksar. Şunu demeye çalışıyorum, azcık Çakıcı, azcık Kuintin Tarantino stili bişeylerin acayip piyasası var şimdi. Gülme "rezervuar köpeği", ben gayet ciddiyim.

Bak ne diycam... Eprimemiş metaforlara dalsan azcık... Yeni alınmış, sıfır arabanın plastikle karışık elektronik cihaz kokuu mesela... 70 ekran soni televizyonun, kartonkutusu açıldıktan sonra, beyaz köpük koruma süngerleri arasından aleti dışarıya sıyırırken çıkan cıyırtı. Simsiyah asil bir cihazın görkemi...Demek ööle... Demek "zzzz" konusu bile daha iyiydi. Demek sen Doğubank esnafı diilsin... Bunun esnaflıkla ne alakası var Arap? Eşyaya aşık bi sürü insan var hayatta. O da bi duygu. Delice seviyolar. Hatta birbirlerine duydukları aşk da aynı mekanizmaya sahip. Sıfırken başlayan ilişki, en fazla yeni model piyasaya sürülünceye kadar devam ediyor. E, daha ne o zaman. Tanzimat edebiyatında kaldı o gül bülbül geyikleri. Sevgiliyi sıfır arabaya benzeten duyarlılıkta hoş bişey yazılsa, hani yani... Fikir olsun diye söölediк. İnsan içindeki sese "puşt" der mi Arap, çok ayıp.

7(zzzz) x (zzzz)... Bu ne peki Arap? Yedi uyurlar uyandılar sabah işe gidicekler, elektrikli traş makinasıyla traş oluyolar. Esasen zzzz'ın karesi şeklinde de ifade edilebilir, fakat bööle yazmaya kalkarsan dizgiciye zorluk çıkar. "Ali top at" cümlesinin karmaşasından fazlası dizgicinin başka şeyler yazmasına neden olabilir ki, bu da bir diğer alternatifi doğuruyor bak. Ortaya soyut şeyler, ard anlamlar, tuhaf hisler çıkartabilir, dizgiciyle ortaklaşa bir akımın öncüsü olabilirsin Arap. Beraberce bir platform oluşturup, "yazdıklarımız çağın ilerisinde kalıyo, tabii ki şu anda anlayamazsınız" diyebilirsiniz. Dizgici ve sen...Postmodern Komikler, Süper Kozalaklar... O da olur yani... Sen beni dinlemiyosun ama, şu "zzzz" gayet verimkâr bir konu. 7 (zzzz) x 7(zzzz) x 7(zzzz) diye devam eden bi başka versiyonunu yazabilirsin mesela. Ne mi bu şimdi? Bilindiği gibi yedi uyurlar efsanesi bir mağarada geçer, yankı olayı yani. Şimdi diyceksin ki, demin traş oluyodu bunlar, mağarada elektriği nerden buldular... Salak Arap, "Amerikan Espirisi" bu... IQ oyunu... Hani "bir fil dört vosvogene nası piner" inceliğinde... Artık hayat bu kadar Arap... Karaağaç gölgesinde; sardunya, fesleğen, yosun kokan deniz kenarı çaybahçelerinde geçen öyküler kalmadı, o güzel filler beyaz vosvogenlere binip geleli çok oluyor be anacım...

Zzzzz... Zzzzt erenköy. Hahahey. Yine zzzz espirisi yapıcam sandın di mi? Yok hocam. Bitti artık, bu kadar. Zzzz olayını idirak edemedin sen, haybeye geçti vakit.

Hadi çocuğum, hadi Arabım, amcanlara çıkar da yüreğini göster.

NOT: Geçtiğimiz haftaki yazının başlığı dizgi ve düzelti hatası sonucu yanlış yayımlanmıştır. Yazının içinde de görülebileceği gibi Tavku'l-hamame olacaktı. Düzeltir, teknik servis adına özür dilerim.

FAİL-İ MEÇHULLER DİYARINDA; "EMİNE BİN KAPLAN GÜCÜNDEDİR" DERLER..

Bu ülkede, ne zaman bir insan hakları ihlali kamuoyunun gözleri önünde deşifre olsa, ne zaman bu ülkenin aydınları gündemi eline almaya başlasa, 14 yıldır süren savaşın tüm insan tahribatına rağmen, bu ülkede barıştan yana ne zaman bir rüzgar esse, Emin Çölaşan, Hürriyet'teki köşesinde ortaya çıkar. Hiç kimse de bu kişiye sormaz, soramaz, "Sen kimsin" diye. Hatta üyesi olduğu ve hatta hatta, '90'larda ödüllendirildiği, savaş karşıtı Çağdaş Gazeteciler Derneği tarafından bile...

Ona göre, gazeteci Metin Göktepe duvardan düşüp vefat eden bir "terörist"tir. Manisa'daki liseli öğrenciler, işkence görmemiş, aksine "örgüt"ün propagandasını yapmaktadır. Tomris Özden, "bölücü örgüt"ün ağına düşmüş, kötü bir annedir. Keza, İHD de, Akın Birdal da "bölücü örgüt"ün propagandasını yapmaktadır. 12 kişinin hayatını kaybettiği ölüm oruçlarını durduran Yaşar Kemal, Orhan Pamuk, Eşber Yağmurdereli, RP Milletvekili Mukadder Başeğmez de, "Kürtçüler"in gönüllü savunucularıdır... Savaşa karşı çıkan gazeteciler de.

Son günlerde yine sahnede... Refah Partisi Milletvekili Fettullah Erbaş ile İHD ve Mazlum-Der'in, PKK'nin Kuzey Irak'ta esir tuttuğu 7 askeri kurtarmak üzere yaptığı girişimlerin başarısız da olsa, kamuoyunun gündemini oluşturması, onu sütununda- televizyonlardaki canlı yayınlarda, "ar-namus- şeref" dağıtmaya kadar götürdü.

Herşey onun tekelinde, namusumuz şerefimiz bile... Aslında kendisi, kökeni ta 70 yıl öncesine kadar inen 14 yıl önce teorileştirilen ve kendi adını taşıyan, iktidardaki Çölaşanizm ideolojisinin sözcüsü...

İdeolojisinin, 14 yıllık faturasına bakın: 20 bini aşkın ölü, 5 bini aşkın fail-i meçhul cinayet, 3 bini aşkın yakılmış, yıkılmış, boşaltılmış köy, "yaratmış her yaşta!"

Emin Çölaşan, her "bilgi"yi minik kuşlarından alıyor. En iyi "kuş"u hiç yabancı değil. Adı: Ünal İnanç. Güvenlik ve Yargı Muhabirleri Derneği Başkanı... İnanç, eski ünlü Aydınlıkçılar'dan. Eşi, eski Ankara Emniyet Müdürü Orhan Taşanlar'ın Özel Kalem Müdürü. Aynı İnanç, Taşanlar, İstanbul'a atandığında ünlü "Kafa koparmaya geldim" demecinin kaleme alıcısı. Mehmet Ağar'a Adalet Bakanlığı döneminde, "Adalet nazırımız" plaketini veren kişi.

Emin Çölaşan, Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'e yakınlığıyla tanınan ve yeni bir parti kurma hazırlığında olan Hüsamettin Cindoruk'un akrabası.

Çölaşanizm, "annem duysa kızar, babam duysa keser" ideolojisi ve 14 yıllık faturaya bakanlar fail-i meçhuller diyarında "Emine bin kaplan gücündedir" derler.

LANETLİ POLİTİKACI

Yazarların şerefli olduğu ülkede, askerler madalya kazanmak için fırsat bulamazlar

Fetullah Erbaş, askerleri alıp gelseydi, "vatan hainleriyle işbirliği yaptı" diye suçlanacaktı, ya da Refahlı milletvekilleriyle PKK arasında nasıl bir muhabbet, andlaşma, ortaklık, var ki, askerleri onlara veriyorlar, vb. dille suçlanacaklardı.

İthamlar, bugünkünden daha büyük olacaktı: Vatan hainleriyle işbirliği.

Tam tersi oldu, Erbaş askerleri kurtaramadı. Erbaş, çok kötü bir politikacıydı. Çünkü askerleri alsa da suçluydu, şimdi almadığı için de suçlu: Şerefsiz, namussuz.

Erbaş Irak'a giderken, kimse gitme diye bağırmadı, başaramayınca herkes ayağa kalktı. Doğrusu da buydu, çünkü Erbaş'ın içine düştüğü durumu ne devlet, ne de parti başkanları kaldıramazdı.

Bu politikayı cümle alem tanıyor ve artık neden partiler böyle düşünüyor diye de şaşırmıyor. Tehlikeli de olsa, haysiyetiniz, şerefiniz, vatan hainliğiniz söz konusu da olsa, böylesine kötü bir politikacılık yapabilir misiniz?

Allah'a çok şükür, içimizde böylesine tehlikeli taşlar altına elini koyabilecek güçte, yüreklilikte insanlar var! Çok kötü politikacı, ama iyi insan!

Her iki durumda da mağlup olacağını, rezil olacağını bile bile Irak'a gidiyor. Tabii ki devlet ve parti başkanları devletin kararlılığını göstermeleri açısından, ağızlarını açıp, gözlerini yumacaklar, bu onların görevi. Bu görevi çok iyi tanıyoruz.

Bu görevi çok güzel yerine getirdikleri için, devlet, asker, parti başkanları, şeref ve haysiyet kazanır. Bir asker için, şeref, disiplin, cesaret, sertlik ve savaşta gösterdiği başarıdır.

Emin Çölaşan da yazısında, Fetullah Erbaş için, şerefsiz, namussuz gibi suçlamalarda bulunuyor!

Emin Çölaşan'ın burada bahsettiği şeref, haysiyet hangi şeref, haysiyettir! Bu şerefi kim verir? Bu şerefi isteyen var mıdır? Emin Çölaşan'lar şerefi, haysiyeti tanır mı? Ellerinde daha var mıdır? Başka kimlere verecek, başka kimlerden alacaktır!

Modern toplumlarda, askerlerin madalyaları çoğaldıkça, yazarların şeref ve itibarları sıfıra düşer. Modern toplumlarda, askerlerin şerefleri, yüksek maliyet ve insan kayıplarıyla oluşur! Bu yüzden modern toplumlar, yazarların şerefleriyle ayakta durmayı denerler! Çünkü yazarlar, yüksek maliyet ve insan kayıpları vermeden zafer kazanmanın tek yoludur!..

Okuma yazma bilen herkes, askerlerin, parti başkanlarının şerefleriyle, yazarların şereflerinin ayrı, bambaşka yollardan geldiklerini bilir! Eğer, askerler gibi bir şeref sahibi olmak istiyorsak, orduya yazılır teğmen oluruz. Parti başkanları gibi bir şeref istiyorsak, partiye yazılır, başkana danışman oluruz!..

Yazarlar, savaşmadan, maliyet ödemeden ülkeye onur, itibar ve şeref kazandırmak zorundadırlar. Askerlerin şerefleri kendi sertlik, cesaret ve disiplinlerinden gelir. Yazarlar, askerlerin bu şerefleri alıp kullanabilirler mi? Bu şerefleri arkadaşlarına, tanıdıklarına dağıtabilirler mi? Ya da bu şerefleri birilerinin ellerinden almaya hakları var mıdır?

Yazarların şerefleri, askerlerin şerefleriyle düşmandır, modern toplumlarda.

Yazarların şerefli olduğu ülkede, askerler madalya kazanmak için fırsat bulamazlar.

Eğer, bir yazar ömrü boyu, yazar ve aydın olduğu için şeref sahibi olamamışsa, iki de bir, devletin, parti başkanlarının, bayrağın, tarihten gelen, doğuştan gelen, şereflerinden şeref istiyorsa, bu şeref o ülke topraklarındaki altmış milyon insanın şerefidir. Bu şerefi, bir köşe yazarı, babasının çiftliği gibi ahmede, mehmede dağıtamaz, onlardan da geri alamaz. Eğer bu şeref, bir köşe yazarı tarafından istediği insana verilip, istediği insanlardan geri alınabiliyorsa, bu şeref değil, başka birşeydir!..

O başka şey! Çürümüş bu sistemin şarlatan oğlanlarının şerefidir!

Modern toplumda yazarsanız, askerlerin şereflerine saygı gösterin. Ama onlardan şeref istemeyiniz! Çünkü onlar şerefi cephede kazanır. Onların şerefi yüksek maliyete ve insan kaybına sebep olur! Bu yüzden, modern toplumda bir yazar, şerefini başka yollardan kazanmak zorundadır!..

O başka yollar çok zor ve zahmetlidir! Mesela bir ömür, halkınız tarafından, partiler tarafından "şerefsiz" ilan edilebilirsiniz!.. Veya kovulabilirsiniz! Veya içeri düşebilirsiniz! Veya sizin şerefinizden hiç kimse birşey anlamayabilir!..

Anlayamayabilir. Çünkü yazarların kazandığı şeref, savaşmadan elde edilir!..

ASLAN ÖZDEMİR

Pencereden Bakarsam Eğer

II

Bir öğleüstü
Günü kaplamış elleriyle
Pencereden bakarsam eğer
Evdeki eşyaları unuturum da
Güneşi görürüm.
Pencereden bakarsam eğer
Masanın üstündekileri göremem de
Göğün mavisine bakarım
Pencereden bakarsam eğer
Akşamdan kalan dağınıklığı
hatırlıyamam da
Maket gibi dizilmiş evleri seçerim
Pencereden bakarsam eğer
Çayım soğur da
Rüzgarın eseceğini umarım
Pencereden bakarsam eğer
Müziği duyamam da
Çocuk seslerini işitirim
Pencereden bakarsam eğer
Kedinin yemeğini veremem de
Güvercin yuvalarını seyrederim
Pencereden bakarsam eğer
Donla gezdiğimi unuturum
Denize girecekleri beklerim
Pencereden bakarsam eğer
İşimi boş verir de
İşine gidenleri izlerim
Pencereden bakarsam eğer
Gün akşam olur
Benim karnım acıkır
Pencereden bakarsam eğer
Daha neler görürüm neler.

Vedat Özdemiroğlu

VEDAT BEY'İN GÖRKEMLİ HAYATI

Bazen şuh kadınlar, Vedat Bey'i baştan çıkarmak için çabalarlar. Kısık sesle konuşurlar, iddialı kahkahalar atarlar. Vedat Bey ilgilenmez. O vakit soyunurlar. Net olarak çıplak kalırlar. Vedat Bey tebessüm eder ve sağ iç cebindeki gözlüğünü takar. Giyinik gösteren gözlüğünü.

Siyonist Şantör *(taze macera)*

Vedat Bey, dostu Pars Bey'le birlikte sinemadan çıktı. Yürüdüler.

– Ne garip, bazı filmlerde sadece bir kişi ölür ve film boyunca katil ya da katiller aranır. Bazılarında ise yüzlerce insan ölür, katileri de bellidir, üstelik genellikle katiller filmin kahramanıdır.

– Haklısınız Vedat Bey. Siz de acıktıysanız, bişeyler yiyelim.

– Yiyelim Pars. Yiyelim.

Küçük, eski bir lokantaya girdiler. İçersi sessizdi.

– Ben semizotu yiyeceğim Vedat Bey, size de tavsiye ederim.

– Asla. Ben, hiçbir şeyin türevini, benzerini sevmem. Semizotu değil, ıspanak ve pazı değil, yaprak dolması yerim. Kerevizden ziyade haşlanmış patates severim ve taze fasülye varken de börülce yemem. Aslına bakarsan, hiç börülce yemedim.

O esnada yaşlı piyanist, köşedeki yerinden şarkı söylemeye başlamıştı. Yorgun sesiyle, eskilerden bir okul şarkısını yorumluyordu:

– Kış baba, kış baba, geldi kış baba,

Sırtında bembeyaz, kardan bir aba.

Yemek boyunca, Vedat Bey'le Pars Bey, Celal Bey'in o günkü köşe yazısını tartıştılar. Üstad, kendini ararken altın bulan bir soğuk demircinin rüyalarından bahsediyordu, zavallı adam gördüğü rüyaların başkalarına ait olduğunu anladığı gün yüzündeki anlamı yitirmiş ve bıyıklarını kesmişti.

– Bu çok acıklı, dedi Pars Bey.

– Öyle, dedi Vedat Bey.

Yaşlı piyanist, şarkısını yavaşça bitirdi.

– Soğuktur nefesi, boğuktur sesi,
Çıkmayın sokağa, üşütür sizi!

Lokanta yine sessizleşmişti ki, içeri bir kemancı girdi. Hayır, diye düşündü Vedat Bey, kemancı mı değil mi, bilemiyoruz, sadece elinde keman kutusu var. Fakat müdahale de etmedi. Hatta, on dakika sonra, sahte kemancı, bir eliyle havaya kaldırdığı Pars Bey'in alnına (meraksızı için: Pars Bey cücedir) diğer elindeki silahı dayadığında bile, kuşkusunda haklı çıktığını gören Vedat Bey, içinden "Keşke zamanında müdahale etseymişim" demedi. O, olayları -olabildiği kadar- akışına bırakırdı ve -nasıl başladığını bilmiyordu- iflah olmaz bir maceraperestti.

Sahte kemancı bağırdı:

– Öleceksin Vedat! Yıllar evvel, mason olma teklifimi geri çevirerek hem camiamızın prestijini zedeledin, hem de benim itibarımı yokettin. Seni mason yapmak için söz vermiştim, kariyerim buna bağlıydı. Şimdi, yani şu an intikam vaktidir. Öleceksin!

Pars Bey, ayakları havada sallanarak:

– Öldüreceksen, beni öldür. Vedat Bey yaşamalı!

Vedat Bey, son lokmasını da -iyice çiğneyerek- yedi, ağzını sildi ve konuştu:

– Sen sus Pars. Sana gelince katil adayı, ömrünü hep başkalarının ölçü ve takdirlerine önem vererek geçirdin, güce taptın ve yenildin, bunun bedelini ödüyorsun. Oysa sen, en başında kaybetmiştin, kişiliğini panayıra çıkaran sendin, seni hatırlıyorum. Şimdi indir arkadaşımı, defol git.

– Kes sesini... Kes sesini. Öleceksin!

Vedat Bey, bu arada, masanın altında, sağ ayağının yardımıyla sol ayakkabısını çıkarmıştı; ayakkabısı, ayağının ucunda sallanıyordu. Öyle çevik bir hareketle sol ayağını kaldırdı ve güzel ayakkabı, sefil herifin yüzünde patladı ki, kimse ne olduğunu tam anlayamadı. Pars Bey düşerken, Vedat Bey dostunu havada yakaladı. Hesabı masaya bıraktı, sefilin silahını elinden aldı ve yaşlı piyaniste şöyle dedi:

– Bu bahtsız adam kendine geldiğinde, bırakın gitsin. Söylediklerimi uzun uzun düşünecektir zaman içinde, bu ona yeter. Silahını alıyorum, eritip daha faydalı bir cisim yapacağım. Ayrıca, bize şarkı söylediğiniz için de size müteşekkiriz. Hoşçakalın.

Akşam, Vedat Bey'le Pars Bey poker oynadılar, sonra Pars Bey biraz lir çaldı, sonra Pars Bey uyudu. Vedat Bey, biraz daha oturup gök cisimlerini seyretti.

BÜYÜK AMERİKAN YALNIZLIĞI VE HACI SALİH

Ragıp Duran

Gününün büyük bir kısmı arabanın içinde yollarda geçiyor. Ama her sürücü Bruce Springsteen kadar kavgacı ve mutlu değil. Bob Dylan kadar uyuşuk da değiller.

Amerikalılar çok okuyor. Ama ne okuyor? İki tür yazı: Bir, akşam eve geldiklerinde posta kutusundan çıkan makbuz ve faturalar. İki, her türlü alet edevatın prospektüsü. Bu prospektüsler resmen zeka özürlüler için yazılmış. Mesela bir ütü prospektüsü şöyle başlıyor: "**Önce ütüyü kutusundan çıkarın. Fişini prize takın!**". Daha da vahimi, ben görmedim ama anlattılar: Amerika'da Cola ilk kez teneke kutularda piyasaya sunulduğunda, teneke kutunun altına, "**Öbür taraftan açılır**" diye uyarı kaydı düşmüşler. Bu herşeyi en basit ve en ayrıntılı bir şekilde anlatma merakı ya da ihtiyacı lokantalarda da var. Bir yerde genç bir garson geldi, önce bir bardak buzlu su ardından da ekmek sepetini koydu masaya. Sonra papağan gibi başladı konuşmaya: "**Bu su Colorado bölgesinin ünlü doğal kaynağından olup, Pittsbourg tesislerinde el değmeden şişelenip...**" Sonra sepetin içindeki üç çeşit ekmek hakkında, buğdayın tohumluğundan, pişirildiği fırında kullanılan odunun cinsine kadar bir araba açıklama yaptı. Yemek yemek Amerikalılar için çok önemli. Öyle ağızlarının tadına filan düşkün değiller ama çalışmayıp, zevk ve haz almaya çalıştıkları tek faaliyet galiba yemek. Ritüel bir yanı var Amerika'da, evde olsun lokantada olsun yemek yemenin. Yemekte kaçınılmaz olarak birden fazla insan temas halinde. Gerçi sofra adabı filan da yok. Mesela oldukça iyi bir lokantada pahalıca bir şarabı plastik bardaklarda verdiler.

Bu benim gördüğüm Amerikalılar çoğunluk ailece dolaşıyorlar. Amerikan toplumunun en önemli dayanaklarından biri de aile. İlki dolar, ikincisi Büyük Amerika hülyası, üçüncüsü de çalışmak.

Bir de Amerikalılar çok koşuyor. Sabah akşam koşuyorlar. Ama koşmak, spor yapmak, yani sağlıklı yaşam için faaliyet göstermek, normal olarak sevimli bir eylem olması gerekir, değil mi? Yok! Koşanların yüzü bir karış. Sabah saat beşte kalkmış. Central Park'a gelmiş. Şık eşofman ya da şortlarını giymişler. Kafalarında mutlka bir walkman kulaklığı ama sanki birileri şakaklarına silah dayamış gibi koşuyorlar. Görevdeler. Memuri bir

koşmaca. Dikkat ettim, siyahlar hiç koşmuyor. Neden? "**Polis kovalamadıkça koşmazlar!**" diye ırkçı bir cevap verdiler. Hayata bağlılıktan değil, ölümden ve hastalıktan çok korktukları için çok koşuyorlarmış. Ebedi bir gençlik arzusu var. Tuz, şeker yemiyor, sigara, zinhar içmiyor, sonra efendim neymiş, "**American Way of Life**" imiş. Öpülesi bir hayat tarzı...

Herkesin elinde wolkman, kafasında kulaklık kaskı. Sanırsınız hepsi çok meloman. Bir gün, nerede hatırlamıyorum şimdi, walkmanli bir adam gördüm. Tişörtünde gülümseyen bir surat karikatürü vardı ve "**Dinlemiyorum!**" yazıyordu. Metroda da walkman salgını var. Dış dünyaya walkmanla kapanıyorlar. Walkman kapalı da olsa.

New York dahil, Toronto, Detroit ve Chicago'da görüp tanıdığım Amerikalıların neredeyse hepsi çok yalnız insanlar. Bencillik bireyselliği aşıp geçmiş. Herkes birbirine her sabah ya da her karşılaştığında yapayca "**Hi!**" deyip gülümsüyor ama kimse kimsenin gözünün içine bakmıyor. Bakacak olsa belki de karşısındaki "**2 dolar 75 sent, vergi hariç**" diyecek... Amerika ve Amerikalı çalışıyor. Hem de, resmen yani hakikaten ÖKÜZ gibi çalışıyor. Üç-beş dolar daha fazla kazanmak için...

Gününün büyük bir kısmı arabanın içinde yollarda geçiyor. Ama her sürücü Bruce Springsteen kadar kavgacı ve mutlu değil. Bob Dylan kadar uyuşuk da değiller.

Uzatmayayım. Kapanışta iki öykü:

Amerika'ya yerleşen Türkler de bir süre sonra kaçınılmaz olarak Amerikanlılaşıyor. 12 yıldır orada oturan İstanbullu bir kızın babası gelmiş, kız anlatıyor: "**Babam bir hafta benim evimde kaldı rezil oldum**". Neden? "**Babam giderken dedi ki**: 'Kızım sen burada çok yalnız kaldın galiba. Ben bir hafta senin evinde kaldım bir kez olsun telefon çalmadı. Seni hiç arayan soran yok mu?' **dedi bana.**"

Bizde ancak telefon bozuksa ya da fatura ödenememişse bir hafta boyunca telefon susar değil mi?

Şimdi profesör olmuş bir arkadaşımdan naklen ikinci baba ziyareti öyküsü: "**Geçen sene babam geldi buraya. Aldım en iyi lokantalara götürdüm. İlk akşam 92 dolar 70 sent hesap ödedim. İkinci seferinde 112 dolar hesap geldi. İki kişi. Çok lüks, çok pahalı yerler. Son gün, yine acaip bir lokantaya gittik. Yemek bitti. Babama sordum:**

– Nasıldı yemekler?

Yüzünü buruşturdu biraz.

– Çok fena değil ama Hacı Salih'in yerini tutmaz!"

MERAKLISINA

Ümit Kıvanç

"Kurtuldum, bitti!" çığlıkları atarak dolanıyorum evde tek başımayken.

Biliyor musunuz, bir roman bitirdim. Bu sayede, memleketimizin mâlûm koşullarında bile kendimi tuhaf bir şekilde özgür hissediyorum. Ondan kurtuldum! Vazife şuuru, borç, yükümlülük, mecburiyet kavramlarını hiç değilse bir süreliğine kenara itebileceğim. Üzerlerinden atlayabileceğim bunların.

Aslında bu hafta size, yerleşik, gündelik yaşantımızda ufak tefek değişiklikler yapmanın önemi ve tedavi edici etkilerinden bahsetmek niyetindeydim. Elbette, son yılların modasına uygun olarak, "Haydi bakalım, bugün kendinize bir kıyak yapın, Boğaziçi'ndeki zengin sitelerine nâzır The Bilmemne'de güzel bir brunch masası donatın," demeyecektim. Otobüse, her gün bindiğiniz duraktan değil de, bir önceki veya sonrakinden binmenin bile ne kadar verimli sonuçlar doğurabileceği falan üzerine ukalâlık edecektim. Ya da bir gün şu yoldan yürüyorsanız, bir gün de ötekinden yürümenin hayırlı tesirleri hakkında konuşacaktım.

Ama romanımı bitirmiş olmanın yolaçtığı halet-i ruhiye öylesine baskın çıktı ki, başka bir konuya doğru dürüst kafamı veremiyorum. "Kurtuldum, bitti!" çığlıkları atarak dolanıyorum evde tek başımayken. Başkalarının yanındaysa, "Eh, evet, bitti, tamamladım," diye, azıcık şişinerek, ama kibarlığı elden bırakmamaya çalışarak konuşuyorum. İçimden, "Bitti, onu bitirdim, artık onun esiri değilim!" gibi lafları tekrarlayarak...

Yusuf Atılgan, bu "kurtuldum" hissiyatına yolaçan ruh halini pek güzel anlatmıştır. Bir yazısında -veya mektup, emin değilim-, yazamadığı günler buna mazeret bulamadığı için nasıl vicdan azabı çektiğini söyler. Yusuf Atılgan o sırada köyde yaşıyordu, geçimini sağlamak üzere kendisinin fiilen bir şey yapması gerekmiyordu, kardeşi ilgileniyordu işleriyle, köy yerinde trafik vesair sorunları yoktu... Velhâsıl, oturup yazmasına engel olacak dış etkenlerden kurtulmuştu. İşte bu yüzden, diyordu, ben yazamadığımda öne sürebileceğim hiçbir mazeret yok. Oysa bir şehirde, geçimlerini sağlamak için başka işler yapmak zorunda olan yazarlar, bin türlü gündelik, süflî sorunla boğuşuyorlar ve yazamadıklarında arkasına sığınabilecekleri pek çok mazeret bulabilirler.

Şimdi, okur olarak şüphesiz merak ediyorsunuzdur: Niye böyle bir "mazeret bulma" sorunu var?

Var. Hem de nasıl var. Hikâye, roman, her ne ise, yazılması uzunca bir süreye yayılan kurgu metinler, içlerinde yeralan bir sürü hayalî kişi, figür, olay v.b. ile, yazarını esir alır. Köle yapar. Bir defa başladıktan ve devam edeceğiniz belli olduktan sonra, öyle garip bir ruh haline giriyorsunuz ki. Sanki onunla uğraşmadığınız her saniye, birileri sizin hal ve gidiş notunuzu kırıyor. Sanki size muhtaç bir yakınınıza sırt çevirip sorumsuzca eğlenmeye gidiyorsunuz. Sanki altına imza attığınız sözleşmenin her maddesine aykırı davranıştan sıkı bir ceza alacaksınız.

Oysa ortadaki her şey sizin uydurmanız. Ne öyle insanlar var, ne öyle yerler. Ne de devam etmesi, birbirine bağlanması gereken onca olay... Hepsi uydurma. Uydurmasanız, kimse size, niye bunları uydurmuyorsun, demez.

Ama siz onlara bağımlısınız, borçlusunuz; onlar karşısında yükümlüsünüz, sorumlusunuz. İlle de onlarla yatıp kalkmanız gerekiyor. Başından ayrılmanız kabahat, başka şey düşünmeniz, yapmanız, hepsi kabahat.

Sanıyorum, -edebiyat alanında- "yazar" denen yaratığın ayırt edici özelliklerinin başında bu tuhaf tutsaklık hissi geliyor. İnsanın kendini bile bile böyle bir cendereye sokması, haftalarca, aylarca, bazen yıllarca süren böyle bir kâbusu, bile isteye, yumuşak bir örtü sanıp üzerine çekmesi, kolay açıklanır bir durum değil. Dolayısıyla, ben de açıklayamıyorum. Ama en azından, "içeriden" bir bilgi olarak, bunu size itiraf edebilirim.

Ettim de. Böylece katmerli bir kurtuluş hissine kavuştum. Huzurunuzda, kendime geçmişolsun diyorum. Ve bu haftaki yazıyı kendimle ilgili bir konuya ayırışımı, anlattığım vaziyetten ötürü, anlayışla karşılayacağınızı umuyorum.

NOT: Futboldan epey uzak kaldık. Telâşa mahal yok. Gençlerbirliği'nin yeni Afrikalıları da geldi, takım kendini azıcık toparlasın, bu konudaki muhabbetimiz bütün hızıyla sürecek.

SÖZCÜKLERİN ÇURURU "ŞAİR MAİR"

Ramize Erer

muratham mungan

kargo

kendi için tehlikeli olan'ı sezme duygusu

Zekâ ve eğitim düzeyi ne olursa olsun, ülkemiz insanının en gelişkin yeteneklerinden biridir bu. Kendileri için ileride tehlike oluşturabilecek kişilerin kokusunu hemen alır, bundan ötürü kendi başına gelebilecekleri anında sezer; bunların, herhangi bir biçimde, önemli bir yere gelmemeleri için, her yolu dener, her çareye başvurur, ellerinden geleni ardlarına komazlar. Hayatın hiçbir alanında kanlarını son damlasına komazlar kadar kullanmazken, bu konuda, akıl almaz cengâverdirler. Yenemedikleri yerde ise Kutsal İttifakın şartlarını görüşmeye çağırırlar.

Örneklerine hemen her alanda, iş dünyasında, politikada ve ne yazık ki, bunlara hiç gerekmediği kadar benzeyen kültür hayatımızda da sık rastlanır. Önünü tıkamak, adını anmamak, görmezden gelmek, yok saymak, başarısını küçümsemek ya da başka nedenlere açıklamak, menziline barikatlar kurmak, sıkışınca hilelere, entrikalara, pusulara, dedikodulara, karaçalmalara başvurmak; yani her şey mübahtır'ın kanlı ipek yolları...

Bütün bu düşmanlıklar için, sizin fazladan bir şey yapmanıza da gerek yoktur; bir biçimde daha gördükleri ilk anda, kokunuzu alır, yeteneklerinizi sezer ve hemen harekete geçerler. Yeteneğin ve yaratıcılığın kutsal sınırlarını aşamayıp, geri döndüğünü anladıkları anda bütün melekelerini, sezgilerini, zekâ ya da kurnazlıklarını, bu türden entrikalara yatırırarak, dünya halini kuşanmayı reddeden, yetenek ve yaratıcılığın vaat edilmiş topraklarının nimetlerinden yararlanabilen seçilmişlere dünyayı zindan etmeye adarlar kendilerini.

Bunlar, ancak, kendileri için tehlikeli olmayacak orta karat insanların, vasat yeteneklerin, kendi iz sürdürücülerinin önünü açarlar. Çoğunlukla az malzeme, az emek, az yetenekle geldikleri yerleri, çok tafra, çok söz, çok poz, çok şişinmeyle koruduklarından, balonlarını söndürebilecek kişileri yaşama alanlarından uzak tutmaya çalışırlar.

Vasatlar katında her zaman başarıyla sonuçlanan bu vasat strateji ve taktiklerle uğraşmaya gönül indirmeyen, buna içinin tenezzülü olmayan, kendine, yeteneğine ve yaptığı işe inanan kişilerse, her zaman olduğu gibi çekip giderler. Meydan her zaman bunlara ve benzerlerine kalır. Yaptıkları işten çok, çıkardıkları gürültüyle var olan bu insanlar ölüp gittiklerinde de kurtulamazsınız onlardan; yerleri benzerleri tarafından çabucak doldurulur. En hızlı üreyen soy bunlarınkidir çünkü.

Bir kerre de siz anlarsınız:

Bilmem kaç yıllık maceramızının hazin bir tekrarıdır bu. Bütün bunlar benden önce de çok söylenmişti herhalde, benden sonra söylenmemesini ne çok isterdim.

KOLEKSİYON

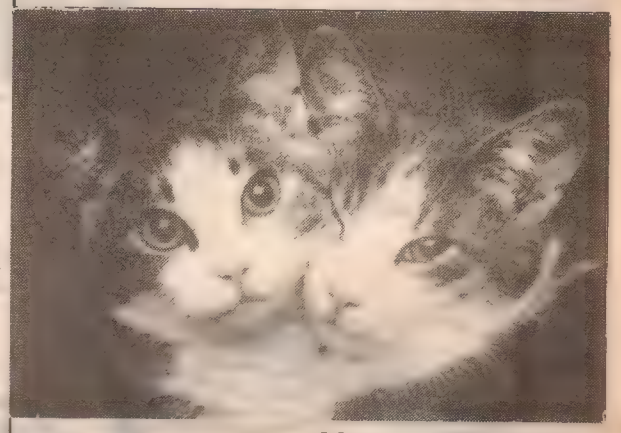

MARCO BAKKER...

YAN YANA DURMAK...

HEM BİR BAŞIMIZA, HEM DE

YAN YANAYKEN GÜZEL OLMAK.

NE KADAR AZ İNSANIN BİLDİĞİ...

tabldot

su terazisi

Türkiye'nin en uzun iki inşaatı: Bir, Ajda Pekkan. Kadın, yıllardır bitmedi. İki, benim evim. Bir buçuk yıldır süren, hâlâ da tamamlanmış sayılamayacak bir inşaat yaşıyorum. Gerçi yıktım, döktüm, yeniden yaptım ama, alt tarafı seksen beş metrekarelik, bir oda, bir salonluk bir evin niye böyle bir memleket meselesi kadar süründüğünü anlamış değilim; Hâlâ çok işi var. Üstelik bu gibi işlere hiç aklım ermez. Biraz hanım evladı büyütüldüğümden olsa gerek, gündelik hayat acemisi olduğum doğrudur. Gündelikle baş etmekte pratik bilgilerim zayıftır. Adam çalıştırmayı bilmek, yerine göre suyuna gidip, yerine göre emir vermek, ödediğin paranın her kuruşunun hesabını sormak gibi sınıfsal bir hayat bilgisinin yanına hiç uğramadım. Evin onarım ve düzeltim çalışmaları sırasında birdenbire o güne kadar hiç bilmediğim bir "gerçek hayatın" içinde buldum kendimi. En önemlisi, ustalarla tanıştım. Önemli bir memleket gerçeği olan ustalarla.. Başlangıçta, eve usta soktuğumu duyan, benden önce bu deneyimi yaşamış olanların yüzlerindeki çarpık gülümsemenin ne anlama geldiğini sonradan anlayacaktım. Usta ile çalışmak ve uğraşmak nedir, maalesef öğrendim. O güne kadar hiç bilmediğim birçok "yabancı kelime" girdi gündeliğime. Pek fayda etmese de, ustalar karşısında çok da bilgisiz ve şaşkın görünmemek için bilenlerden öğrendiğim derslerimi iyi çalıştım. Öğrendiklerim, bununla da kalmadı. Hayatımızın, ne yazık ki, on sekiz yaşımdan sonra pek de okumaya gönül indirmediğim, Aziz Nesin'in komiklik olsun diye yazdıklarına saçma derecesinde benzediğini görmek üzdü beni. Osmanlının ünlü bedduasıymış. Onu da bu nedenle öğrendim. Osmanlı, canının yanmasını istediği biri için, en ağır beddua olarak, "Dilerim Allahtan, evine usta girer inşallah!" dermiş. Yani yeni bir durum değil, bizim geleneksel bir hastalığımızmış bu. Bütün hastalıklarımızın geleneksel olması ne hoş! Ne de olsa geleneklerine saygılı bir toplumuz! Neden hiç iyi bir şey gelenekselleşmez de bizde, nerede bir maraz varsa kuşaklar boyu değer kazanır?

İnşaat sırasında yaşadığım birkaç deneyim, bana "anlaşmanın önemini" bir kez daha kavrattı. Biriyle anlaşıp anlaşmadığınızı anlamanın en kestirme ve sağlam yolunun onunla ortak bir iş yapmak olduğunu da bu deneyimlerim sırasında öğrendim. Gündelik hayat içinde konuşurken, birçok insanla anlaştığımızı sanıyoruz. Söylediklerimiz karşısında başını sallayan biri anlamış olduğuna dair ikna ediyor bizi. Sözlerimizi gülümseyerek dinleyen biri, ya da televizyon filmlerindeki gibi manalandırılmış bir ses tonuyla "anlıyorum seni," diyen bir başkası, anlaşmış olduğumuz yanılsamasını yaşatıyor bize. Oysa birlikte iş yaptığınızda anlıyorsunuz aslında karşı tarafın sizi hiç anlamamış olduğunu... Hele gündelik hayatın bu tür girdisi çıktısıyla birinci elden uğraşmayan biz kültürlü, aydın insanların işi daha çok sözcüklerdir biliyorsunuz. Bir dolu sözcük kullanarak, birçok örnek vererek, bir şeyler anlatmaya, kendimizi ifade etmeye çalışırız. Anlaşılmak hakkımızdır sanırız. Ne gaflet! Türkçeyi fena konuşmadığımı biliyorsunuz, her şeyi tane tane anlatmak ve tanımlamakta da sabırlı ve özenliyimdir. Dahası bununla da yetinmem, yazılı veririm. Hatta, aklımın erdiği bir konuysa, böyle bir iş yapılırken düşülebilecek tuzaklara değinerek karşı tarafa dikkat ve vakit kazandırmaya çalışırım. Sonuçta, alınmaya çalışılan bütün önlemlere karşın, bunların hiçbir işe yaramamaması, aynı şeylerin, kötü bir kader gibi tekrar ve tekrar başınızdan geçmesini neyle açıklamalı peki? Sanki bütün o sözleri siz söylememişsiniz, tane tane anlatmamışsınız, yetinmeyip kâğıtlara yazıp vermemişsiniz gibi her seferinde şaşmaz bir biçimde söylediklerinizin tam aksi bir işle karşılaşıverirseniz, başta kendinizden, dilden, dille ilgili her türlü iletişim olanağından ve Türkiye'nin her türlü geleceğinden kuşkuya düşersiniz. İnci değerinde örneklere sahibim bu konuda ve her biri ayrı bir kitap konusu.

Bir süre sonra, "Kanser Olma Kursları"na dönüşen bu inşaat çalışmaların bir yerinde, doğal gaz kombisini, ev içinden yer kazanmak istediğim, en üst katta oturduğum ve baca bağlantısını dışarıyla rahatlıkla kurabildiğim için, apartman aralığına kurmaya karar verdik. Kapının karşısındaki duvara monte edilecek olan kombinin, yere paralel ve düzgün bir biçimde asılmasını istedim. Bu durumda, hele benim gibi saplantılı birinin dikkatli gözlerini rahatsız etmemek için, en iyi çözüm, su terazisiyle ölçü almaktır. Su terazisi, yatay ve dikey ölçü almada kullanılan, dik açı doğrultusunu işaret eden bir marangozluk aletinin adı. Asacağınız, takacağınız bir şeyin, düzgün bir biçimde yere paralel olmasını sağlıyor. Ama bu sefer bir sorunla karşılaştık. Çünkü su terazisi, ancak doğru ve düzgün bir yüzey üzerine konulduğunda işaretini doğru veriyor. Yani su terazisinin de bir "mihenge" gereksinimi var. Kombinin asılacağı duvar eğriydi. Yandaki duvarı ölçü almalarını söylediğimde, su terazisiyle ölçülen yan duvarın zamanında eğri örülmüş olduğu, yani teknik terimle "terazisinde olmadığı", dolayısıyla bir ölçü olamayacağı söylendi. Peki, dedim. Yukarıda çatı kirişi var. Onu ölçü alın. O da ölçüldüğünde, onun da terazisinde olmadığı çıktı ortaya. Yere paralel değildi, eğim veriyordu. Birdenbire modern teknolojinin gelişkin aleti olan kombi, hiçbir yerinden ölçü vermeyen bomboş uzayımızda havada asılı kaldı. Ne duvarlar, ne çatı kirişi, su terazisi için ölçü olabilecek durumdaydı. El kararı göz kararı örülüp çatılmışlardı. Tam da Türkiye gibi. Türkiye'nin kendi inşaatında da aynı özellik yok muydu? Toplumsal yapımızın her katmanı aynı özelliği göstermiyor muydu? Mihenk alacağız her şey, daha başlangıçta eğri ya da yanlış örülmüştü. Su terazisini nereye yerleştirecektik? Temel, harç, duvarlar, katlar kısa vadeli hesaplar kollanarak birbirinin üzerine çıka çıka yapılmıştı. Bu anlamda, bütün ülke bir gecekonduydu aslında. Herhangi bir yeni alet, yeni bir değer, bir kavram, bir gelecek, Türkiye'nin bu derme çatma yapısı içine yerleşmiyordu. Türkiye'nin en azından bunun için ihtilale ihtiyacı var. Her şeyin sahiden çatır çatır yıkılıp yeniden inşaasına.

Hangi ustalar, hangi kalfalar, hangi çıraklarla?

Eski adamlar gibi konuşmaya başladığıma bakılırsa, kendi ömrümün buna yetmeyeceğini anlamış olduğum bir yaşa gelmişim demek.

Ölçüler, değerler, mihenklerin bütünüyle yitirildiği bir toplumdayız. Bu yüzden çağdaş uygarlığın hiçbir aleti ve evrensel değeri bu yapılanma içinde terazisini bulmuyor. Köhne yapı, her yeniliği, her çağdaş tekniği kusuyor. Sonuçta, duvar, kiriş, yer, el kararı göz kararı ortalama ölçülerle benim zavallı kombim bir yere yerleştirildi.

Titizliğimi gereksiz bulan, onları fazla yorduğumu düşünen usta, "Ağbi zaten kombiye dolap yaptıracakmışsın, biraz eğri olsa ne çıkar?" dedi.

Orada bir eğrilik olduğunu benim bilmem yeter ya, niye olsun? dedim.

İşte Türkiye'nin bir meselesi daha! Her şeyimiz örtülü ödenek! Halı altına süpürdüğümüz pisliklerden gizli bir tarih yaptık kendimize. Görmeyince yok sanıyoruz. Benzer bir tartışmayı, elektrikçiyle de yaşamıştım. Her köşeye zeminden on beşer santim yükseklikte çift priz istemiştim. Bittikten sonra, yan yana durmaları gereken prizlerin birinin on iki, diğerinin on beş olduğu gibi örnekler çıkınca ortaya, elektrikçinin savunması: Ne fark eder? Zaten bunların önüne koltuk, kanepe konacak, oldu.

Bu arada, biz solcu, muhalif, aydın ve yazarların, bu memleketin hep olumsuz taraflarını gördüğümüzü ve hep bunları yazdığımızı söyleyenlerden, memleketimizin olumluluklarına ait konular bekliyorum. Siz bana olumlu konuyu yazın, ben de yazılarıma alayım. Söz!

Yalnız, sizin konularınızı, su terazisiyle ölçeceğimi şimdiden söyleyeyim. Su terazisiyle ölçüldüğünde, sizin olumluluk sandıklarınızın eğrilikleri çıkar belki ortaya. Düşünce ayrılıklarının temelinde, görme biçimi çarpıklıklarının, düşüncelerimizi oluştururken, evrensel değerlerin ortak ölçüsünü taşıyan bir su terazisi kullanmamış olmamızın hiç mi payı yok sanıyorsunuz?

Akşamsefası

özdemir asaf

ÖNGÖRÜ

Yazıklar olsun hepimize.
Bana da alı acaksınız.
Bana bile

Alı -veri lerimiz gömülecek
Alı kanlıklarımızın içine.
Sevgilerimiz yenilenmeyecek,
Azalacak kavgalarımız.

Sonunda ben,
Kupkuru bir ölçü,
Ben bile.

PERSPECTIF

Senin içine girdi im zaman
Dı ımda kalıyorsun
Senin dı ından sana bakınca
çime sı mıyorsun.

Yüreğinde çiçek açan yaşlı komünist

" Kapital'i okumadım diyen bir tek sosyaliste rastlamadım. Ama inanıyorum ki kimse okumadı."

Hacer Yıldırım

Metin İlkin de şimdi parmakla sayılabilecek kadar az sayıda kalan yaşlı komünistlerden, 64 yaşında. Talimhane'de akrabalarının bir evinde yalnız yaşıyor. Geçimini çeviri yaparak sağlıyor. By pass ameliyatı olmuş, aynı zamanda şeker hastası. Halen komünist, beş kere evlenip ayrılmış. TİP ve TKP'de yıllarca mücadele etmiş. TİP'den atılmış, TKP'den ayrılmış. Çalıştığı örgütler de hep muhalif olmuş. "Partiyi parçalayan adam" olarak lanse edilmiş. Ama Dostoyevski'nin "Delikanlı"sını çevirip, bize kazandırmayı da ihmal etmemiş.
Dedesi Jön Türk'müş, babası Kuleli İsyanı'nda okuldan atılmış. Komünist bir ailenin çocuğu olduğu için ilk görevini de çocukken yapmış:
"Çocukken meşhur kitaplar vardı o zaman. İşte komünist ailelerin çocukları bu kitapları oradan oraya taşırlardı. Çocuk olduğumuz için kimse aramaz filan diye. Dün Bugün Yarın Yayınları vardı, Haydar Rifat tercüme ederdi. Bugün baksanız okuyup birşey anlamanız mümkün değil.Ne Türkçesi ne terimleri yeterli değil. Ortaköy'de tütün işçilerine götürürdük, Kurtuluş'a götürürdük. Çocukluktan görev yapmaya başladık"

İlkin, o dönemde işsizlikten sözeden, sosyal muhalefet olan herkesin komünist damgası yediğini belirtiyor.

" Rahmetli Faik Muzaffer 'Devlet komünist üretiyor Türkiye'de' derdi. Bir düşünce ortaya koyduğunuz zaman hemen komünist olup, takibata uğrardınız."

Zaten o zaman komünizm algılanışı sosyal devletçilikten söz etmekle aynı anlamdaydı. 1960'larda Türkiye İşçi Partisi (TİP) ile birlikte halka mal olmaya başlayınca durum değişti. Fakat bunun başlangıcında da yine devlet vardı. TİP'i de devlet kurdurttu. Türkiye Komünist partisi (TKP) Türkiye devrimiyle ilgili değildi. Moskova'nın savunucusu durumundaydı. Bu da komünizmin dünya halkları gözünde itibarını yitirmesine yol açtı. 'Demokrasi kahramanı' derler İnönü'ye, onun zamanında polis yönetimi vardı. Her yerde ,herşeyde polis vardı. Herşey yasaktı, yokluk yoksulluk bir taraftan. Hatırlarım; gençliğimde İkbal Kıraathanesi'ne giderdik. Orhan Kemal, Savcı Muhittin . Kahvedekiler 'bunlar mimli insanlar filan' diye biz oturunca kahveyi boşaltırlardı."

İlkin, daha sonra TİP'li oluyor. 1964'de TiP'ten atılıyor:
" Seminer falan düzenliyordum. Bir kaç tane çevrilmiş kitap üzerine çalışıyorduk. Atılma nedenim parti liderinin buyruklarına uymamak. Haberi olmadan eğitim yapmak. Ama bunlar açıkça söylenmezdi. Önce dedikodu yapılır 'sekter' falan denir, arkasından bir punduna getirilip partiden atarlardı. Mesala benim partiye giriş kağıdımı yırtmışlar. Bir de ilan etmişler; 'Metin İlkin'in partiyle alakası kalmamıştır' diye. Sonra parti kendilerine de yaramadı."

Liderden emniyete 152 sayfalık ihbar

TKP döneminde lider Zeki Baştımar'ın emniyette 152 sayfalık ifade vererek herkesi ihbar ettiğini belirten İlkin, bu ihbardan nasıl kurtulduğunu şöyle anlatıyor:
"Biz gençlik kolları olarak Şevki Akşit'e bağlıydık. Zeki Baştımar, emniyette 152 sayfalık ifade vermiş. Herkesin ismini söylemiş. Şevki Akşit gençlik kollarının listesini ona vermediği için bizi tevkif etmediler. Akşit çok yiğit adamdı. İki yıl hücrede yattı, ifade vermedi. Sonra başını duvarlara vurduğu için delirdi diye hastaneye kaldırdılar"
O dönemdeki arkadaşlarının bir kısmının pratikte bir kısmının teoride çok iyi olduğunu söylüyor. Şevki Akşit için 'pratikte çok iyiydi. Aynı zamanda gırgır bir arkadaştı' tanımlamasını yaparken Cazım Akdemir için ' teoride çok iyiydi' diyor. Cazım Akdemir 'in yaşamını da

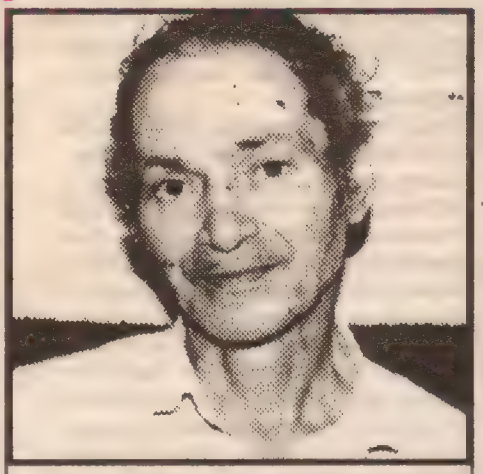

bu teoriye göre geçirdiğini belirtiyor:
" Cazım Akdemir'in ailesi Girit'ten gelirken tenekelerle altın getirmiş. Fakat Cazım'ın özelliği Kapital'i ezbere bilirdi. Bir şey sorduğun vakit, sayfasına, paragrafına kadar söylerdi. Cazım servetinden kendine bir aylık bağlamıştı. Aylığı yetmezse yoksul ve mahrumiyet içinde yaşardı. O serveti için 'benim değil birgün halkın olacak' derdi. Cazım, dört başı mamur bir insandı. O zamanlar Nacat adında traş bıçakları vardı. Üstünde 'beş kere traş olunur' yazardı. Cazım, üzerinde böyle yazdığı için bıçak körde olsa beş kere traş olurdu. Şevki gırgır bir insandı, birgün 'Cazım'la gırgır geçelim biraz' dedi. Şevki Cazım'a dedi ki 'Cazım abi, güzellik kraliçeleri nasıl seçilir?' diye sordu. O da 'bilmiyorum' dedi. Şevki 'Cazım abi bir terazi yapıyorlar, insanın göğsüne kadar. Bayanların memelerini üzerine koyup, tartarlar en ağır gelen kraliçe seçilir' dedi. Cazım abi de 'şöyle dedi: "Olmaz , İktisap Yasası var. Bağımlı bir şey tartılamaz'

6-7 Eylül'de devlet parmağ

Metin İlkin, 6-7 Eylül 1955 yılı olaylarının da tanıklarından. O dönemde azınlıklara yapılan saldırıların da komünistlere mal edilmek istendiğini söylüyor. Olaylar için "toplumsal çılgınlık" diyen İlkin şöyle diyor:
" Ben Beyoğlu'nu , Kadıköy'ü dolaştım. Lükse karşı bir düşmanlık gördüm. Otomobilleri, buzdolaplarını paramparça etmişlerdi. Tabii bu olaylarda da devletin parmağı var. Kulaklakları çınlasın ,Erol Toy şöyle bir söz söylemişti ; 'Devletin parmağı yukarı kalkmazsa, Türkiye'de birşey yapılmaz'.

TİP'ten ayrıldıktan sonra yurtdışına gidiyor. Zagrep Üniversitesi'nde okuyor. Türkiye'ye dönünce Rıfat Ilgaz, Asım Bezirci, Bedrettin Cömert ile birlikte Gelecek Sosyalist edebiyat dergisini çıkartıyor. Dergi,12 Mart'ın yasakladığı güne kadar sürü-yor. İlkin dergi çıkardığı arkadaşları için şöyle diyor:
" Hepimiz belli, mücadeleden gelen insanlardık. Birbirlerine güveni olan birbirinin sanatına inanan insanlardık. Bir de Rıfat Ilgaz olsun, A. Kadir olsun bunlar kişilikleri taş gibi adamlardı. Yani bütün hareket içerisinde örnek insanlardı. Sanatları zaten örnek. İlkin şimdi sosyalizm konusunda gerçek bilimsel bir yazı yazıldığı zaman okuyup tüketecek insanların olmadığını söylüyor ve eleştiriyor: " Kapital'i okumadım diyen bir tek sosyaliste rastlamadım. Ama inanıyorum ki kimse okumadı."

"Edebiyatta sosyalistler kör, topal, zavallıydı"

1958'lerde Yeditepe dergisinde öykü yazan ilkin, o dönemde yazılan sosyalist içerikli öyküler için şöyle diyor:
"O zaman ki edebiyatçılar, insanı zavallı göstererek sosyalist propaganda yaptıklarını sanırlardı. İşte zavallı, güçsüz, kör, topal insanların öyküleriyle doluydu. Oysa insanın kendisine göre çare bulacak bir enerjisi vardır. Ben edebiyata bunu sokmaya çabaladım."
Yayımlanmış altı öykü kitabı alan İlkin ,1925'li yıllarda Nazım Hikmet'in Aydınlık dergisinde çıkan şiirlerini toparlayıp basmış ama kitap o dönemde yasaklanmış.

Beş kere evlenip ayrılan Metin İlkin'e Rıfat Ilgaz şöyle demiş; 'Acele et senden bir öndeyim'.
İlkin günlerini kitap çevirerek ve okuyarak geçiriyor. Bazen eski arkadaşlarıyla biraraya geldiğini, bazı arkadaşlarının 40 yıldır fikirlerinin hiç değişmediğini görünce üzüldüğünü ama yine de onları görünce yüreğinde çiçekler açtığını söylüyor. "Yeniden dünyaya gelsem yine aynı şeyleri yaşamak isterdim" diyor.
Metin İlkin, şimdilerde Emil Zola'nın "Emek" adlı romanını çeviriyor. O 64 yaşında...

Akşamsefası

şehir aşkiyası

şehir aşkiyası

Sevgili Necmi,

963 Haziran'ında sürgün cezam bitti. Konya'dan İstanbul'a gittim. İki yıllık ayrılık, zaten zayıf olan bütün bağlarımı koparmıştı. Yalnızdım... kin, inat ve hırsla doluydum... yılmadan, usanmadan iki yıl düşündüğüm planlarım vardı... yönetmen olmak istiyordum... ilk adım olarak da, geniş kitlelerin desteğine sahip bir oyuncu olmalıydım... kitlelere söylenecek sözlerim vardı... Fikrimi, planlarımı açıkladığım eski tanıdıklar beni hayalcilikle, megalomanlıkla suçladılar ve daha alçakgönüllü düşler kurmamı önerdiler... Çünkü sinema piyasası paylaşılmıştı onlara göre, yeni bir adamın, hele benim gibi birine ihtiyaç yoktu... o arkadaşlar yanıldılar...

Şimdi... yine olmayacak düşler içindeyim... düşüncelerimi anlattığım bazı arkadaşlar beni, subjektif olmakla suçluyorlar... dünya öyle bir durumda ki, küçük hayaller avutmuyor insanı... çok güzel filmler yapmalıyım yine... milyonlarca insanı ayağa kaldıracak filmler... konuşabilirsek uzun uzun sana yeni senaryolarımı anlatırdım... [illegible]

Y. Güney

Bu gece rüyalarda iki film birden

Bu gece sinemalarda iki Yılmaz Güney birden
hangi filmi oynatsa makinist
annemin gözleri şangır şungur
Şark karışık garp taşrasız taşlık
öteki'ne hangi şarkıdan gidilir (S.Sarıoğlu)

Edip Cansever'in "Eylülsem, istemeden kırılıyorsam" dizelerinin anımsattıklarından sadece birisidir. Yılmaz Güney bir resmiyet şikayetçisidir. O, üst katta oturanlar şikayetçisidir. O, bir doğu işaretçisi, batı şikayetçisidir. O, bir sokak işaretçisi, salon şikayetçisidir... Locada ya da balkonda oturanlardan çok, sinemaya "duhuliye" biletle girenlerin temsilcisidir. Sümüğünü çekerek sinema kapılarında bekleyen, ayakkabıları çok delikli çocukların en çok sevdiğidir. Filme, yazılar bittikten beş-on dakika sonra ya da film "beş dakika" ara verip, seyirciler gazoz ferahlığı yaşarken biletçinin hayrına bedava girenlerin kahramanıdır. Ceplerinde "esas oğlan Yılo'nun" siyah-beyaz fotoğraflarını taşıyanların "seni Diyarbekir gibi seviyoruz" dedikleri işte odur.

İyi tanımalı dünyayı / Açın radyolarınızı: eylülün sesi
Bu dünyada can sıkıntısının bir başka anlamı var
baylar. (Edip Cansever)

Film bittikten, "son" yazdıktan sonra, sıraların arasında bir şeyler bulmak için biletçilerle yarışan rekabet halinde olanların en sevdiğidir... Yeşilçam denilen sinema yanılma arastasında garibanların, rolleri ve ayak izleri yok sayılan figüranların oybirliği ile mümessil seçilmiştir. Danyal Topatan'ın en çok sevdiğidir, tuz-ekmek dostudur. Yılmaz Güney; "kahramanlar, zamanında ölmeli", sözünün şikayetçisidir... Belki de bu nedenle ayrıntılı bir gerekçe bırakmadan "çatkapı" ölmüştür...
Ece Ayhan "Meçhul Öğrenci Anıtı" başlıklı şiirinde, "Her çocuğun kalbinde kendinden daha büyük bir çocuk vardır" der ya... Kimbilir o çocuk belki de o'dur...

Bir eksikle yaşanmaz mı, yaşanır / Ama şimdi bir fazlası dışımda artık. (E.Cansever)

Sezai Sarıoğlu

Savcılık ya da emniyette, Yılmaz Güney hayranı 1119 kişi mi var?

Hacer Yıldırım

Yılmaz Güney Vakfı'nın çıkardığı "İnsan, Militan ve Sanatçı Yılmaz Güney" adlı 1119 kitap emniyet ve savcılık arasında kayboldu. Daha önce TCK'nın 312. maddesinden toplatma kararı verilen kitabın 1119 adetine emniyetçe el konuluyor. Kitap daha sonra beraat ettiği halde kitaplar geri verilmiyor. Avukat Erhan Erel bu süreci şöyle anlatıyor: "Biz Yılmaz Güney Vakfı olarak Yılmaz Güney'in yabancı gazetecilerle yaptığı röportajları kitap haline getirmeyi düşündük ve getirdik. Bunlar 1984 öncesinde söylenmiş sözler, yapılmış röportajlar. Kitap yayınlanınca hemen toplatma kararı çıkartıldı ve kitabın yayıncısı Fatoş Güney hakkında da dava açıldı. Türkiye'yi ırk ve bölge farklılığı gözeterek bölme suçlamasından yani TCK'nın 312. maddesinden cezalandırılmasını istendi. Elimizde bulunan 1119 kitaba da emniyet el koydu. Kitap da sonra mahkemede beraat etti. Kitabın ikinci baskısının önsözüne mahkemenin beraat kararını koyduk. Sonra mahkeme, 1119 kitabın iadesine karar verdiği halde kitaplarımızı geri alamadık. İki aydır uğraşıyorum. Emniyettekiler 'Biz savcılığa teslim ettik' diyor, savcılık da diyor ki; 'Biz almadık.' Kitapların bir an önce ortaya çıkartılması için dava açacağım. Sonuna kadar bunu kovalayacağız. Bunlar kitapları bulsunlar ortaya çıkarsınlar." Erhan Erel kitapların akıbeti ile ilgili ise yorum yapmaktan kaçındığını ama kitapların maddi değerinin 500 milyon lira civarında olduğunu belirtiyor.

Yoksa, savcılık ya da emniyette, Yılmaz Güney hayranı 1119 kişi mi var?

Akşamsefası

Muhsin Kızılkaya

CİNS İSİMLER

Bu alemin kralı..

"Şimdiki zaman ve geçmiş zaman belki de içindedir gelecek zamanın gelecek zamansa geçmiş zamanın içinde."

T.S. Eliot

Feylesofi arkadaşım...

Hayat nasıl oluyor da oluyor? Kasapların boşanması neden haber olmuyor haber bültenlerine de, Tarık Akan'ın boşanması bu kadar çok konuşuluyor. Peki, karısıyla şiddetli geçimsizlik çeken bir kasabın ruh halini anlatan bir öykü okuyup, bir film seyrettiniz mi? Ya o adam sapıksa, öyleyse eğer, o adamın o etlere neler yapabileceğini düşünebiliyor musunuz?

"Hayat eskiden güzel miydi; yoksa bütün bunları biz çocukluğumuzdan mı uyduruyoruz?" İşte hâlâ havada asılı kalan sorun feylesofi arkadaşım... Biz iki darbe arasında doğup büyüdük. Hiçbir yere ait değiliz. Ne 68'liyiz, ne de "aslan yarimizin adı Hediye"... İki arada bir deredeyiz... Kolejlerde okumadık 68'liler gibi, babalarımız zengin değildi. Doğduğumuz yerlerde gökyüzü daha alçaktı sanki; geceler çok uzundu . Hiçbirimizin avuç içi, bir çay partisinde, sarışın bir kızın avucunda terlemedi. Halime'yi samanlıkta sıkıştırmayı bile akıl edemedik. Biz Kazım Kartal, Aydemir Akbaş, Sermet Serdengeçti'yi seyrederken ereksiyon olduk; Arzu Okay, Figen Han, Zerrin Egeliler geldi gece uykularımıza, onlara bakarken şeytan gıdıkladı bizi... "O seksli filmlerde çavuşu tokatladık." "Aspitin karaya vurması" tam bu zamanlara denk geldi. Ama bir ayrıcalığımız vardı; oh olsun onlara, bizden sonra gelenler hiç yaşayamadılar; yazlık sinemalarda doyasıya çekirdek çıtlatıp, kana kana çamlıca gazozu içtik.

Bizim Yılmaz Güney'imiz vardı. İlk karşılaşmada kızlara "Hasretinden Prangalar Eskittim" dedik; yüksek sesle anlatamadık aşkımızı...

Bundan sekiz yıl önce, Sıraselviler caddesinden Cihangir'in kalbine doğru yaptığımız yolculukta bu nostaljik minval üzre konuşarak ilerliyoruz; onun evi köhne bir apartmanın çatı katında. İlk yakınlaşmamızdır. Yazdıklarını okuyorum; illa bir röportaj yapacağım. Belki onun gazetelere ilk demeci olacak; benim de ilk defa imzam çıkacak gazetede. Heyacanlıyım. Apartmanın dar merdivenlerinden çıkıp bir odaya giriyoruz. Ev topu topu bu oda... Soğuk, buz gibi... Evin içi sanki geldiği yer; evin içi sanki "hayatı Kürtçe yaşadığı" Erzincan... Evdeki Erzincan, geldiğim Hakkari'ye çok benziyor. Biraz daha ısınıyorum. Akademi'de okuyan züppe genç delikanlı değil bu; tanıdığım biri... Röportajın başlığını sanki o yolculukta söyledi; "İğne atsan diyalektik"... Ve ona göre bizler "diyal ekmiş, gül biçiyorduk"... Ve bir gün dökecektik kurtlarımızı; paçalarımızdan akacaktı içimizdekiler...

Tanıdığım en "cins" arkadaşım; cins isimlerin "hizasına" değil, en tepesine "yazıyorum adını"...

Güneş'in üçüncü katındaydı Leman'ın annesi Limon dergisi. İlk bu dergide görüldü o zamanlar kimisinin "langadanak" kimisinin "duvar yazısı" kimisinin de daha abuk sabuk isimler taktığı "Langadank"ları... Evde bir deftere yazıyordu. Dağınıktı... Biraraya getirip kitaplaştırmayı düşünmüyordu, bu arada yazdıkları çoktan anonimleşmişti. Hela kapılarında Tosun'un başyapıtları arasında yerlerini almışlardı çoktan. Sonra onları gazeteye, Altan Aşar'ın köşesine taşıdı. Mizah dergilerini okumayan kibirli adamlar da görmeye başladı bu vesileyle. Günün birinde gazetenin merdivenlerinde karşılaştığı Çetin Altan, "Onları sen mi yazıyorsun? Hergün beynini yiyerek ömrünü kısalttığının farkında mısın?" dedi.

Herkese nasip olmaz; ilk "afferim"ini Çetin Altan ve Cemal Süreya'dan aldı.

Çekingen ve utangaçtı. Ürkek ve acemiydi. Sokaktan geliyordu, çer çöp içinden. Taşralıydı... Erzincan Kemah'tan, İstanbul (havası köylerinin havasına benziyor diye) Dudullu'ya göçen amcasının eşyalarını yüklediği kamyonun içine gizlenerek gelmişti büyük kentte. Yakalandığı hastalıkla savaşırken günler, haftalar, hatta aylar boyunca çıkamamıştı yataktan. Kuledibi'nde deniz gören bir evde, aylarca sırt üstü yatarak hatmetmişti Dostoyevski'leri... (Tesadüfe bakın, yıllar sonra Yılmaz Erdoğan'ın tuttuğu ve benim de daha sonra sığındığım eve ilk geldiği gün, hayatının en büyük sürpriziyle karşılaştı. İki en yakın arkadaşının bekar evi, hastayken, denize bakıp roman, hikaye, şiirle beslendiği, günün birinde büyüdüğünde ortaya yere sıçacağı o ermiş birikimini yaptığı ev bu evden başkası değildi. Hayat bir kez daha şaşırtmıştı feylesofi kardeşimizi.) Dolapdere'de, Kuledibi'nde, Tarlabaşı'nda geçti çocukluğu... Sokaklarda uzun eşek oynadı. Kim daha uzun işeyecek diye iddiaya girerek işedi aya, denize karşı...

Güneş binasında karşılaştığımızda, birlikte büyük işler yapmaya karar verdik bir anda. İstanbul'u adım adım dolaşacak, gördüğümüz şeyleri gelip gazeteye yazacaktık. Magazin ekinde bir sayfa vermişlerdi bize. İlk gezimizi trenle, artık sadece koli basilinden etkilenmeyenlerin gittiği Florya plajına yaptık. Koli basili diz boyuydu, insanlar denizde yüzen karpuz kabuklarına şambrel muamelesi yapıyor ve durmadan çalışan plajın mikrofonundan birileri birilerini anons ediyordu. Anonsçuya gittik ve bir arkadaşımızı, Yahya Kemal Beyatlı'yı kapıda beklediğimizi söyledik. Anonsuçu gayet ciddi, "Yahya Kemal Beyatlı, Yahya Kemal Beyatlı, arkadaşlarınız kapıda sizi bekliyor lütfen" dedi ve bir süre bekledikten sonra bize dönerek "galiba bu plajda değil" dedi. O röportajın başlığı sonra langadank oldu. "Koli basili, zamanında denize döktüğümüz düşmanların atasıdır" diye...

Her geçen gün dünya hali daha çok şaşırtıyordu onu. Görüp de, duyup da hayret etmediği bir şey görmedim şimdiye kadar. Her şeyi sanki ilk defa duyuyormuş gibi karşılar. Kıvırcık saçlarının örtüğü kafasının içine birçok şey birikti-riyordu. Ne olacağına karar vermişti aslında Akademi'nin dekor ve kostüm bölümüne girerken, ilk kitabı olan ve zorla temize çektiğim "Langadank'ı matbaaya verirken, "Kalk Gidelim Defteri"ne "ciddi şiirler" yazarken, "Mavra Zamanı"nın anlarını biriktirirken, hergün yeni bir proje ile heyecanlanırken, sinema yapma düşlerini kurarken çoktan karar vermişti aslında şair, mizahçı, editör, aile babası, Mansur Şebboy, Albert Kamu Vicdanı, Kinyas Bülbül ve en önemlisi feylesof olmaya... Ve çok kısa sürede olmak istediği herşey oldu.

Önce Beşiktaş'taki evde başlayan "ortak" hayatımızdaki "on yıl var seyretmedik biz onu / on yıl var yaşamadık çocukluğumuzu" diye anlattığı ve "dışarı süzülmeye içeri" diye perdeleri sıkı sıkıya kapatıp Yılmaz Güney filmlerini seyrettiğimiz andan başlayıp, Sivas'ta askerlik yaparken Cemal Süreya'nın ölümü üzerine bana, "Cemal Süreya öldü ve ben sana bu mektubu yazıyorum" diye gönderdiği mektupla koğuşun ortasında bok gibi bıraktığı, Kuledibi'nde sıcacık bir bedenin özlemini çektiğimiz andan, sarhoş olduktan sonra eve gidip kocaman kartonlara "Muhsin bitti" diye yazdığı, ertesi gün ayık uyanınca telefona sarılıp "ben bu kartona neden bu yazıyı yazdım" diye sorduğu, Bostancı'daki penceresinden "bakınca / çiçeğe kudurmuş sarı ağaç dalları" görünen evde "Mansur Şebboy olmaktan sıkıldığı", İzmir'de asıldığımız kızlardan birinin adı "Rahime" çıkınca gülüp herşeyi berbat ettiğimiz günden, gece bir öğrenci evinde "sarı kız" yerine kurutulmuş maydanoz cıgarası içtiğimiz güne... Her şeyde, her anda, her mekanda "cins" bir adamın yetişmesine tanıklık yaptım. Her anını, her yeni kitabını, her yeni şiirini, her yeni çocuğunu gördükçe biz büyüyorduk ve o da ünvanlarına bir yenisini ekliyordu. Öyle tembel, öyle hımbıl ve öyle bir keşiş edasıyla...

Tam on yıllık düşünün gerçekleşme aşamasında telefon etti birgün. Artık istediği dergiyi yapmak üzereydi. "Cins İsimler" adını birlikte bulduk. Aslında biliyordu günün birinde bu köşeye mevzu olacağını...

Öküz'de editörümüz ya şimdi, allahtan boş zamanları azaldı.

Met-Üst, feylesofi kardeşim; "bazı insanlar doğduğu gibi bakar" değil mi?

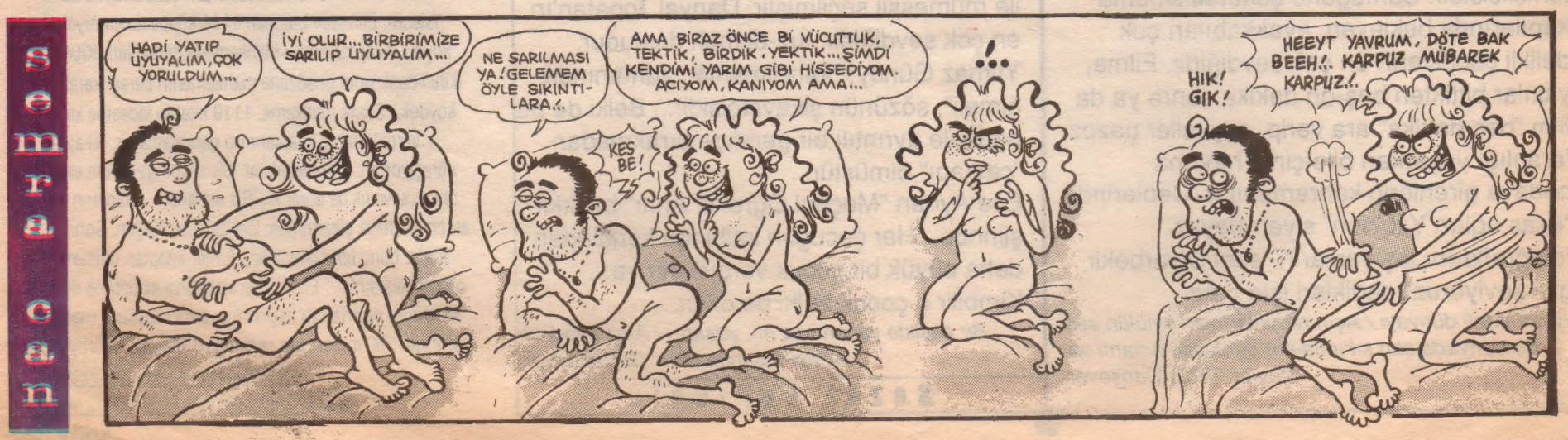

Akşamsefası

Leb-i Derya Sayın

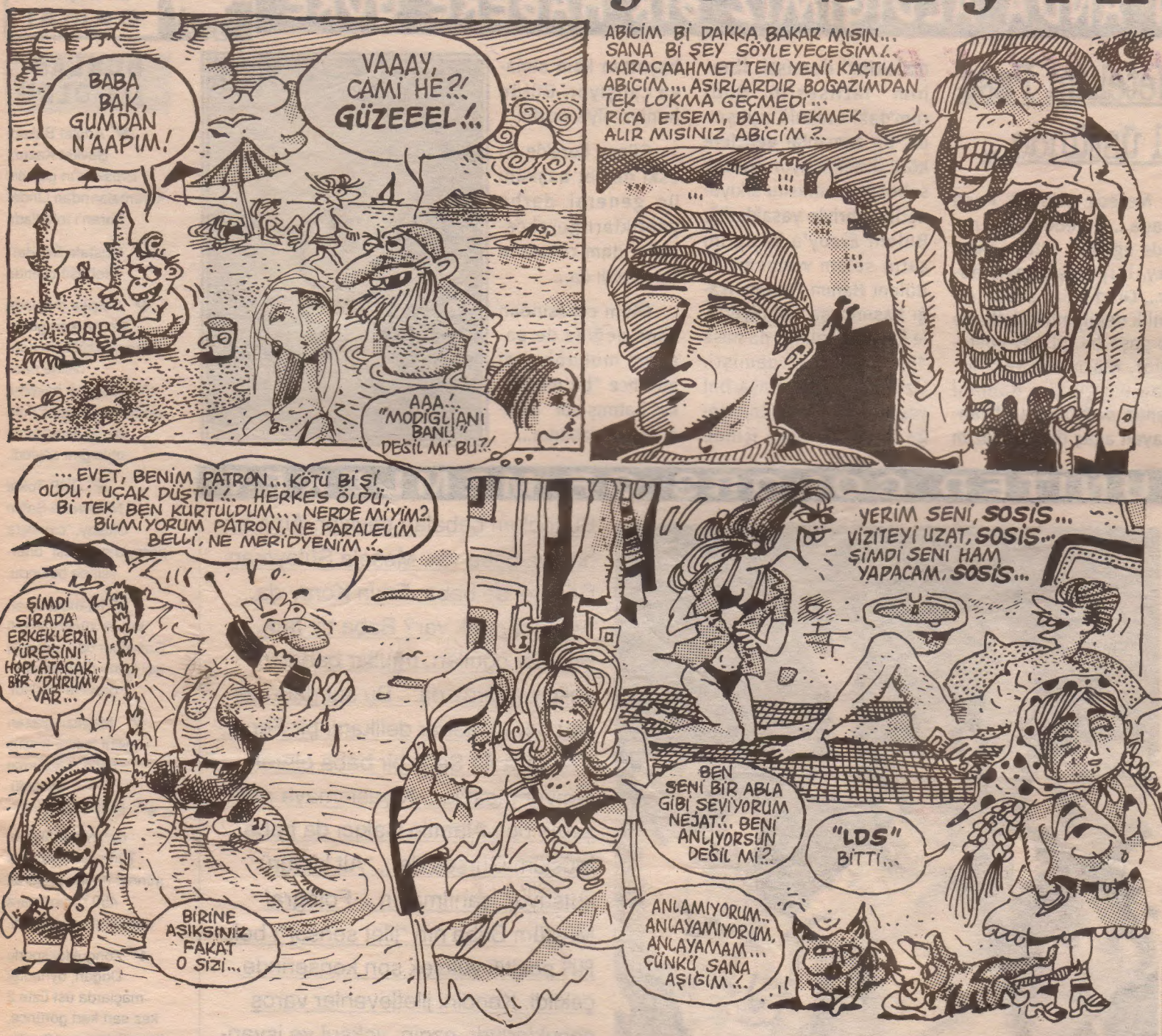

küçük İSKENDER

todikanka kolitop

İsveçli ünlü doğacı ve doktor Carl Linneaus, 18. asırda bitlerin, çocukları bazı hastalıklardan koruyabildiğini ileri sürmüştür

Kırışık uşakları değerlendirdiğim anlarım olmadı. Tabii. Tabii. Beyin dalgalarının vurduğu bir sahilde polislerle çatışmaya giren bir baharat takımının kimyonuyum. Ninjalar gibi giyinmişim, sezeryanla dünyaya gelmişim; elimdeki büyük tahta kaşıkla patlak bir motosiklet tekerleğini ilerletiyorum. Flu adlı dosya masanın üzerinde duruyor hâlâ. Küçük İskender hakkında fazla bilgi edinemedim. Bir dönem şiir ve şiirsel metinler çalışmış. O yıllarda yaygınlaşmaya başlayan lakaplar ve **gizli yüz**'ler kaosuna karışmak istemiyorum. Ama hayal şeytanları, beni bu sona sürüklerken, yalnızca hayatın vurdumduymazlığından cesaret alıyorum. Elvis Presley'in yaşadığı çiftlik evinde görüntüleyen Stern muhabiri kadar mutluyum. Olabilir. Mutlu olabilirim.

Bir Öteki'nin Norman Bates'ini çalmam, yaralayıcı mıdır?

Yaradılışlar hususunda ayrıntıya girmeyeceğim. Bu belirsizlik, beni özetlediği gibi FLU ile de bağ kurmamı kolaylaştırıyor. (Flu'ya gri denilebilir mi? Hayır. Bağnaz bir JENERİK TASARIMI.) (İki gözü bandajlı korsan, öldüremez ki beni. Telaşlanırım.)

Uzun zamandır evin içinde çok tornavida buldum. **Uzun zamandır evin içinde çok tornavida bulduk. Şaka makinemiz bozuldu. İlk ve son emir: Örtünün Altına Bakmayacaksın!** bir tür iskambil oyunu. blöf. blöfü görme. örtünün altına bak. örtüyü hafifçe kaldır: Phthirus Pubis. Yumurtadan erişkin şekle kadar evrim süresi, on beş gün. Lezyonlar, kaşıntı, kanamalı lekeler. Alerji: bitin tükürüğüne ve dışkısına yönelik reaksiyon.

"Bazı topluluklarda insanlar bitten iğrenmemişler. hatta onları korumuşlardır. Bitlerden rahatsız oldukları zaman, Malabar yerlilerinin din adamlarına başvurdukları ve din adamlarının bitleri toplattırıp kendi vücutlarında besledikleri bilinmektedir. Hristiyanlık öncüleri de dünya lüksünden insanları soğutmak için pisliği ve bitliliği destekleme yoluna gitmişlerdir. St. Francis'e göre bitler **yoksulluğun incileri**'dir. 1170'de öldürülen St.Thomas'ın çamaşırlarındaki bit kaynaşması, onun çok yüksek mertebede bir aziz olduğunun bir kanıtı olarak alınmıştır. İsveçli ünlü doğacı ve doktor Carl Linneaus, 18. asırda bitlerin, çocukları bazı hastalıklardan koruyabildiğini ileri sürmüştür."

Bir sigara içip kalkacağım. Biraz daha otururbut küfür ederim. Cinayet işlenene kadar bitlerimle karşılıklı pişti oynarım!

SAYI: 18
5 EYLÜL 1996
PERŞEMBE

SAHİBİ:
ŞİMERA YAYINCILIK adına
Mehmet ÇAĞÇAĞ

Yayın Yönetmeni:
Metin ÜSTÜNDAĞ

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Kutlu ESENDEMİR

Öküz'e saman ve su verenler:
Altay MARTI, Aslan ÖZDEMİR, Atilla ATALAY, Ayça ŞEN, Bahadır BARUTER, Bahadır BOYSAL, Can KOZANOĞLU, Can YÜCEL, Can BARSLAN, Cezmi ERSÖZ, Cüneyt ÖZDEMİR, Çiğdem ANAT, Devrim SEVİMAY, Derya SAYIN, Eflatun NURİ, Ender ÖZKAHRAMAN, Engin TURGUT, Eşber YAĞMURDERELİ, Ferhan ŞENSOY, Fikret BEKLER, Gani MÜJDE, Güneri İÇOĞLU, Halil TURHANLI, Hacer YILDIRIM, Haydar ERGÜLEN, Kemal GÖKHAN, Kutlu ESENDEMİR, Lütfü OFLAZ, Mehmet ÇAĞÇAĞ, Mesut CEYLAN, Mesut KARA, Metin ÜSTÜNDAĞ, Murathan MUNGAN, Muhsin KIZILKAYA, Musa KART, Nihat GENÇ, Orhan PAMUK, Oktay GÜZELOĞLU, Ömer LAÇİNER, Semra CAN, Sezai SARIOĞLU, Sunay AKIN, Soner GÜNDAY, Tan CEMAL, Tuğrul ERYILMAZ, Tuncay AKGÜN, Tuncel KURTİZ, Tuncer ERDEM, Ümit KIVANÇ, Vedat ÖZDEMİROĞLU, Yıldırım TÜRKER, Yılmaz ERDOĞAN, Zafer TEMOÇİN

Sayfa Sekreteri
Aydın ŞAHİN, Fikret ÖZDEMİR

Bilgisayar Tasarım:
Murat YÜCEŞAN, Cebrail OKÇU, Vesile ÖZDEM, Yasemin KALE

Montaj:
Kadri Çavuşoğlu

Satış:
Cüneyt AYDIN

İşletme:
Orhan AÇAR

Halkla İlişkiler:
Suzan ÇARK

Muhasebe:
Yaşar AKŞAHİN

Bina Görevlisi:
Yasin ADIYEKE

Tel: 251 42 44 - 251 57 54,
Fax: 251 52 67,
Baskı: Basmat
Dağıtım: Bir-Yay,
Adres: İstiklal Cad. İmam Adnan Sok. No:20 80800 Beyoğlu/ İSTANBUL

ABONELİK KOŞULLARI

AMERİKA - (UÇAK)
1 yıllık Abone bedeli - 100 $ -
6 aylık Abone bedeli 50 $
UZAKDOĞU - (UÇAK)
1 yıllık Abone bedeli - 125 $
6 Aylık Abone bedeli 65 $
AVRUPA (POSTA)
1 yıllık Abone bedeli 100 DM
6 aylık Abone bedeli - 50 DM
AVRUPA (UÇAK)
1 yıllık Abone bedeli 110 DM
6 aylık Abone bedeli 55 DM
YURT İÇİ (POSTA)
1 yıllık Abone bedeli
3.500.000 TL
6 aylık Abone bedeli
1.750.000 TL

BANKA HESAP NUMARALARI:
Mark hesabı: 3002462 - 0
Dolar hesabı: 3002461 - 2
TL hesabı: 1100384 -7
(Hesap numaralarının hepsi Yapı Kredi Bankası, Parmakkapı Şubesine aittir)

Akşamsefası

SON ANDA ALDIĞIMIZ BİR HABERE GÖRE

Beşir Cemal

BUNLAR OLDU

✔ DSP ve CHP polise doğrudan ateş etme yetkisi veren yasayı Anayasa Mahkemesi'ne götürüyor.

✔ Sanayi Bakanı Yalım Erez, 125 bin liralık gazetelerin 5 bin liraya indiğini söyleyerek, "Demek ki köşe yazarlarının değeri o bin lira, tencere–tavanın 120 bin liraymış" dedi.

✔ DİE'nin araştırmasına göre en zengin il İzmit, en yoksul Muş.

✔ RP'li Fethullah Erbaş, Güneri Civaoğlu'nun helikopter ile geldiği Kuzey Irak'ta PKK'lilere 'Rehin askerleri RP'lilere vermeyin. Biz daha yetkili bir heyetle buraya gelip rehinleri alacağız dediğini ileri sürdü.

✔ RTÜK, bir programda PKK lideri Öcalan'dan 'Sayın Öcalan' diye söz ettiği gerekçesiyle Mozaik FM'e bir günlük yayın durdurma cezası verdi.

✔ Anıt Kabir'de Demirel'e hitaben 'taşlara tapmayın' diye bağıran "Meczup" Mahmut Kaçar "Artık uslandım" dedi.

✔ Pkk'lilerce kaçırılarak 26 gün alı konan AFP muhabiri Kadri Gürsel'in "Dağdakilere" adlı kitabından alıntı yapan ve Gürsel'le söyleşi yayınlayan haftalık Express Dergisi toplatıldı.

Netekim Paşa el üstünde...

Nerede etkinlik Paşa orada... Nerede açılış, nerede eğlence artiz, çalgıcı hay, huy paşa hazır nazır... Orada. Sırf sosyal etkinlik değil, milli afetlerde de paşa bil fiil boy gösteriyor. Marmaris'teki orman yangınının dumanı henüz dağılmadan "Yanmayan ağaç dikmek lazım netekim" demişti. İbrahim Tatlıses'in Bodrum'daki otelinin açılışında, bir zamanlar gençlere kötü örnek oluyor diyerek sahneye çıkmasını sıkıyönetim emriyle yasakladığı Bülent Ersoy'a kaşlarını çatıp selam vermemişti. Bülent Hanım "şeyim aşağı Kasımpaşa" zihniyetiyle kayıtsız kalınca da paşa "Beni sevmez" demişti. Uzatmayalım... Paşa bal yapan arı... Çiçekten çiçeğe huzur ve neşe içinde hayattan kâm almaya çalışıyor. Bütün bunları niye yazdık?

Güney Kore'de iki eski devlet başkanı üç general darbe yaptıkları gerekçesiyle idam cezasına çarptırıldı da...

Ölüm cezasından yana değiliz de paşanın muhabbetini görünce "bu memleket batmış abi" diyesi geliyor insanın...

UNITED COLORS OF MEMLEKET

Bu toplum babaları seviyor. Ama baba var, baba var. Mesela Süleyman Demirel de baba, Erkin Koray da... Arada ne fark var? Baba bir fark... Babalar oğulları, oğullar babaları belirliyor biraz da... Bu satırların yazarı her ne kadar delikanlı bir Fenerli de olsa Ali Şen'i bir baba olarak tanıyor mesela... Kıyaslamaya malzeme bol. Alaattin Çakıcı da baba, Müslüm Gürses de... "Alt kültürü kutsuyor" sanılmasın... Fotoğraf Müslüm Baba'nın "jilet sensor"ı bol, RH pozitifi yüksek son konserinde çekildi. Kendini jiletleyenler varoş çocuklarıydı, ezgin, yoksul ve isyankar... Cadde çocukları gibi çılgınca eğlenmiyorlardı, babayı dinlerken... Kesiklerden aktıkça kan "İsyanım var bu zalim kadere" sızıyordu bedenlerinden...

BUNLAR *DA* OLDU

✔ Adalet Bakanı Şevket Kazan, Erbakan'ın gönüllü korumalarından Önder Karan'ı tokatladı.

✔ Mustafa Sandal'ı otobüsü çalındı.

✔ Belçika maçında kırmızı kart gören Sergen, rakibinin kendisine nasıl tükürdüğünü hakeme göstermeye çalışırken yanlış anlaşılarak atıldığını söyledi.

✔ CHP Tokat Milletvekili Şahin Ulusoy, "camilere parayla girilmesi" önerisinde bulundu.

✔ İstanbul'un en büyük süpermarketi Carrefour'dan atılan iki işçi işyeri önünde açlık grevine başladı.

✔ Magazin yazarı Aykut Işıklar kimliği belirsiz kişilerce dövüldü.

✔ MHP'li zenginlerden Nihat Akgün, Türkeş'in torununa sünnet hediyesi olarak 450 milyon para değerinde saat verdi.

✔ Zonguldaksporlu Doğan, oynadığı maçlarda üst üste 2 kez sarı kart görünce, kendi kendine 10 milyon lira para cezası verdi.

✔ Mersin polisi, kahvehanelerden şüpheli olarak gözaltına aldıkları 25 genci karakol inşaatında çalıştırdı.

MFÖ 'den müjde var...

Haber nereden çıktı, nasıl çıktı, belli değil... "MFÖ dağılıyoruz" dedikodusu bir anda "zorunlu tasarruf kesintilerinin içi edilmesi" gündemini bile zorladı. Ağansoy cinayetine eşit oranda konuşuldu neredeyse... Aslında dedikodunun kaynağı "dünkü veletler" Gökhan Mete GÖkhan (GMG) grubu... GMG, yeni MFÖ diye tanıtılıyor, Mazhar da bu tanıtıma uyuz oluyor, bir TV programında arabi laflar ediyor. MFÖ'nün dağıldığı mağıldığı yok. Yoksa MFÖ'nün Özkan'ı Öküz muhabirinin yönelttiği "Alo, abi ne ayaksınız" sorusuna şu cevabı verir miydi?

"MFÖ 25 yıllık bir grup. Şimdi 25 yıllık MFÖ bir grup yüzünden dağılır mı? Fuat'ın kalp ameliyatından sonra sağlık nedenleriyle turnelere ara verdik. Yani gündemden çıktık. Gündemde olmadığımız için de böyle şeyler uyduruyorlar."

Özkan yeni yılda yeni bir albüm çıkaracaklarını söylerken ekliyor. "Şu anda besleniyoruz. Bazı besteler var. Sözleri tartışıyoruz."

Peki GMG ne? Özkan'a göre kendilerine has bir soundları var. MFÖ'yle de hiçbir ilgileri yok. Kendileriyle kıyaslamalarının belki tek nedeni onların da üç kişi olması... Hepsi bu.

Akşamsefası